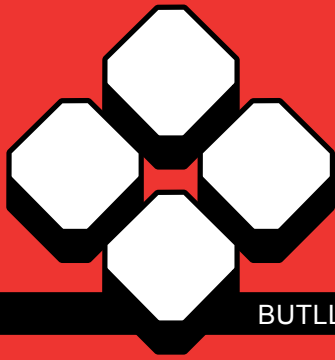
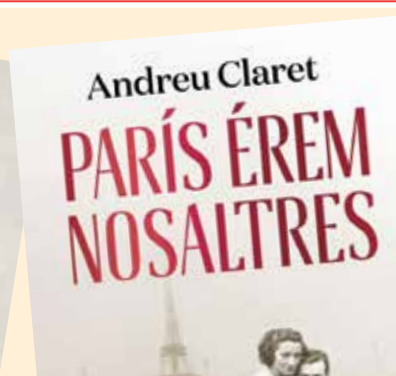

esquerra eixample

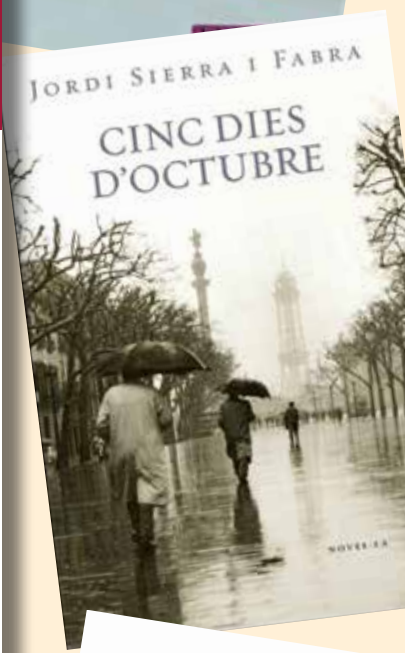
BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNES I VEÏNS DE L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

Abril 2024 - Núm 109

**ARRIBA
SANT JORDI**

**LLEGIM,
GAUDIM,
PARTICIPEM!**

Índex

EDITORIAL

Una altra primavera reivindicativa 3

DONES

Activitats de la Vocalia de Dones de l'AVVEE 4

URBANISME

La transformació urbanística de l'Esquerra de l'Eixample 7

MEDI AMBIENT

Les xifres que revelen el cost del consum desenfrenat 11

AULA VIVA: Sostenibilitat, agroecologia i teixit comunitari 12

Els perills de l'amiant 13

EL PASSAT

Inicis escolars a l'Esquerra de l'Eixample 15

SALUT

Reconeixement de les infermeres 19

PARTICIPACIÓ

La immigració i la llengua catalana 20

N'hi ha que són turistes i altres només immigrants 21

DIVERSITAT FUNCIONAL

Un gran cap de setmana 23

Instal·lació d'un banc i dues cadires davant del

Cap Manso 23

PUBLIRREPORTATGE

Entrevista amb l'Ada Parellada 25

SOCIETAT

Les polítiques de progrés que no ho són 27

CULTURA

Club de lectura: Llegir, gaudir, compartir 28

Un club de lectura al barri, per a què serveix? 28

Tribu or not tribu? 29

Algun dia... 29

Vine al cine amb nosaltres! 30

NOTA SOBRE EL BUTLLETÍ

El passat dia 6 de març es va celebrar l'Assemblea General on es va escollir la nova Junta Directiva, a qui desitgem sort, encert i efectivitat. Durant l'Assemblea i després d'un encès debat, es va acordar que els associats rebran novament aquesta revista per correu, al seu domicili, una bona manera d'assegurar-nos que cap d'ells es quedi sense el Butlletí, una de les joies de l'AVVEE.

Qui som

Eixample: Butlletí gratuït de l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample. Coordinació i Direcció: Consell de Redacció.

Maquetació: Carme Asensio • **Col·laboracions:** Diferents grups de treball de l'AVVEE (Festes, Ateneu, Dones, Gent Gran, Urbanisme, Salut, Diversitat funcional, Comunicació, Imatge i Participació...), Sylviane Dahan, Josep M. Torres i Rodríguez, Xavier Riu, Xesca Miró, Alfons Sort, Alfons Santamaria, Jaume Gómez, Jaume Freixa, Pere Ortega, Mercè Tatjer, Jordi Oliver Solà, Maite Pallàs, Duvi Abril, Ana Ramírez, Irene Beltrán, Trini Capdevila, Educadores i voluntàries d'Aula Viva i Centre de normalització Lingüística • **Fotos:** Xavier Riu, Alfons Sort, María González • **Publicitat:** Xesca Miró. Els anunciants es poden posar en contacte a través de l'e-mail: revistaavvee@yahoo.es o al telèfon **93 453 28 79**. S'han de fer arribar els anuncis tal i com es vol que surtin publicats • L'Associació no es fa responsable de les opinions dels col·laboradors del Butlletí • **Impressió:** MEDIAActive, S.L. Dipòsit legal: B-33086-96 • **Edita:** Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample (AVVEE). Calàbria 262. Telèfon: 93 453 28 79.

e-mail: avvee2013@gmail.com • web de l'associació: avvee.cat

Escriu-nos!

La secció **Bústia** està oberta a tots els lectors i lectores del Butlletí. Podeu escriure'ns a:

Butlletí de l'Associació. Bústia • Calàbria, 262 - 08029 Barcelona

O bé per correu electrònic a: revistaavvee@yahoo.es

Editorial

Una altra primavera reivindicativa

Vivim en un país i un món ple de reptes i amenaces: sequera extrema, rècord de temperatures altes, que demostren el canvi climàtic. Inversions estatals mínimes, de només el 16% de les convingudes, caos habituals a Rodalies, incertesa sobre la llei d'amnistia, i les pròximes eleccions al parlament retrocès persistent en l'ús social del català, entre d'altres.

Aquests temes es refereixen al nostre país, però això és poca cosa si pensem en el purgatori que passa la llengua comuna i la cultura a les Balears i València, on l'extrema dreta espanyola, s'han apropiat de les institucions. La incabable catalanofòbia i l'agressivitat unificadora dels neofeixistes i neofranquistes, està destruint el poc recorregut que s'havia obtingut d'ençà de la mort del dictador i la implantació de la feble democràcia, fruit d'una transició condicionada.

Tot això està passant dins un món en el qual la guerra a Ucraïna, i Palestina no s'aturen, sinó que s'agreugen, sense veure's el final. A Ucraïna les forces de Putin van avançant sense que l'exercit del país agredit disposi de prou recursos per aturar-ho.

A Gaza la violència armada, desmesurada i cruel de l'exèrcit israelià comandat per un govern extremista, són responsables de la mort de més de 30.000 persones, sobretot civils, infants, dones i vells desemparats. Les imatges que ens presenten els mitjans de comunicació, mostren el grau de destrucció, sense remei, d'edificis, escoles, hospitals, i altres indispensables béns socials. Si a tot aquest escenari dantesco se suma la falta d'aliments, medicaments i altres elements essencials per la supervivència, pensem que els palestins són un poble castigat, que no té futur.

Aquesta crueltat es fa pensar en la que exercia la dictadura franquista, precisament es compleixen 50 anys de l'assassinat a la presó Model, pel degradant mètode del «garrote vil» aplicat a un lluitador antifranquista de 25 anys, en Salvador Puig Antich, acompanyat d'una altra víctima en Georg Wenzel també ajusticiat pel mateix ignominiós mètode.

Darrerament hem tingut ocasió de llegir molts articles i veure nous documentals que ens han informat a bastament de l'absurditat de la condemna a mort de Puig Antich, per

uns fets, tèrbols, a causa de la mort d'un sotsinspector, durant un tiroteig, mai aclarit per la desaparició de proves.

En Puig Antich, després de recuperar-se de les greus ferides que va patir en aquell tiroteig, va ser jutjat per un consell de guerra, és a dir un procediment judicial militar de caràcter sumari en el qual es decideix, de forma ràpida, la comissió d'un delictes tipificat en el Codi de justícia militar. Com es podia esperar, en Puig Antich, va ser condemnat a mort.

Malgrat les nombroses peticions de clemència arribades de tot el món, el dictador Franco es va mantenir ferm i insensible, segurament volia castigar en aquesta persona, encara que no hi tingués res a veure, la recent mort del primer ministre Carrero Blanco,

Després de 50 anys, les seves germanes encara demanen, sense èxit, que els tribunals espanyols revisin aquesta causa per netejar l'honor de l'assassinat.

La nostra Associació, entre les nombroses reivindicacions inclou que es faci efectiu l'espai de Memòria històrica dins de la Model, on lamentablement en Puig Antich va ser ajusticiat. El record d'aquesta infàmia hi ha de quedar ben reflectit.

Tenim clar que hi ha moltes coses a fer per millorar el barri i el món on vivim, tant de bo que la primavera que comencem, ens porti bones notícies i satisfaccions.

**+49 ANYS DE LLUITA
PELS EQUIPAMENTS DEL BARRI**

Escoles, 0-3, CAP, residències de gent gran,
habitatge social, espais verds, institut.

Esquerra de l'Eixample
Associació de Veïnes i Veïns

Calabria, 262
Tel: 93 453 28 79
avvee2013@gmail.com
<http://www.avvee.org>

Activitats de la Vocalia de Dones de l'AVVEE

El 8 de març, Dia internacional de les Dones, vam participar a la manifestació i concentració de la Plaça de Sant Jaume. Hem cridat ben fort que “Som dones i diem Prou!”

Prou desigualtats i discriminacions contra les Dones!

Prou violència masclista! Prou prostitució! Prou pornografia!

Prou ventres de lloguer i tràfic de criatures! Prou lleis que esborren les dones!

La **violència masclista** en general, així com la seva horrosa expressió **vicària**, no són fruit de la mala sort, de l'atzar, ni estan en la biologia dels homes, sinó que formen part indissociable d'un "ordre" fonamentat en la desigualtat entre dones i homes. Desigualtats econòmiques, que empobreixen les dones, amb més precarietat laboral i bretxa salarial, amb pensions més baixes. Una desigualtat profundament injusta, si pensem que són les dones, en la seva immensa majoria, les qui tenen cura de les famílies. Un treball necessari i devaluat, que ens empobreix. I la pobresa, amb totes les vulnerabilitats que comporta, perpetua l'explotació.

Des de la Plataforma pel Dret a No Ser Prostituídes, que vam crear l'any 2011 a la Jonquera, hem dit sempre que la **prostitució** no és una feina, sinó explotació sexual. No apodera, ni allibera. Ans al contrari, sotmet i destrueix les dones que s'hi veuen immerses. I hem dit també que la pornografia no és ficció, sinó violència sexual. El consum de pornografia s'ha disparat perquè els menors la

reben directament als seus mòbils. No paren de créixer els casos a les urgències, on arriben noies amb lesions derivades de practiques sexuals vexatòries i perilloses per a la seva salut. El cos de les dones no és una mercaderia!

Ens preocupa l'adopció de lleis que esborren les dones i es basen en una mentida, perquè el sexe de l'espècie humana no es pot canviar. Aquestes lleis converteixen en paper mullat les polítiques d'igualtat, destrueixen l'esport femení i els espais segurs per a les dones, i resulten terriblement perjudicials per a la salut dels i de les menors.

Després d'aquest 8M reivindicatiu al carrer, hem seguit amb les activitats al barri, que entren en la programació del Consell de Dones del 8M d'enguany

La primera, un cinefòrum, la vam fer el 9M, en el nostre local i amb l'ajuda de companyes de Feministes de Catalunya, entorn al greu problema de totes les violències masclistes que són el nostre pa de cada dia i que - malgrat campanyes i programes que hem mirat amb ulls crítics - van augmentant, sobretot entre joves. Això ens preocupa molt. Sembla que, com més avancem, més por fem... a qui no vol perdre privilegis.

CINEFÒRUM

“Visionat i debat sobre les campanyes contra la violència masclista: com poden ser més efectives?”

Tindrà una durada prevista de 2 hores, en la que analitzarem amb les persones assistents una selecció de les campanyes institucionals contra la violència de gènere dels últims 15 anys per a comprendre qüestions com les següents: A qui es dirigeixen? Quins són els missatges? Com és l'enfocament/el to? Com han evolucionat aquestes campanyes? Fins a quin punt poden ajudar a generar consciència social? Com podríem millorar-les?

Dissabte, 9 de març | 18.00 h | Calàbria, 262 (local AVVEE)

Aforament limitat • Inscripcions: vocaliadones@gmail.com

El dimecres 20M, hem volgut debatre sobre els valors universals del feminisme. Els drets de les dones, conquerits amb moltes dificultats, poden desaparèixer o ser posats en qüestió. El feminisme lluita per una societat democràtica on les dones puguin viure amb les mateixes oportunitats que els homes. I no només parlem dels drets de les dones del nostre entorn, on hem avançat molt. Parlem de la feminització de la pobresa i la mercantilització del cos de les dones en un món inestable i precari. Hi ha acords internacionals com la Declaració dels drets humans que certifiquen els nostres drets com ciutadanes. Però, alhora... Veiem com aquests drets estan en disputa. A Gàmbia, per exemple, està al damunt de la taula la despenalització de l'ablació. Celebrem que a França l'avortament quedi blindat en la constitució... tanmateix, s'han tancat molts centres de Planning familiar. Hauríem de reivindicar l'harmonització de les lleis positives a Europa. Hi ha avenços i retrocessos. Hem d'arribar a un punt en què totes les dones tinguem els mateixos drets i puguem viure en pau i dignitat. Perquè si ens toquen a una, ens toquen a totes. *Els drets de les dones són fràgils i hem de romandre vigilants. Semblen llunyans en països on encara imperen les formes més brutals de dominació masclista. Però, des d'Occident fins a l'Orient i arreu del món, el desig d'igualtat i l'anhel d'emancipació fan bategar el cor de totes les dones. Per parlar d'aquestes aspiracions que ens uneixen, i que fan del feminisme un moviment civilitzador universal, varem convidar Lidia SANTOS, professora de Dret Internacional, i Mireia ESTEVA, presidenta de Federalistes d'Esquerres, a la Casa Golferichs. Amb elles hem compartit una enriquidora reflexió sobre la vigència d'aquests postulats universals del feminisme, avui qüestionats per una onada de relativisme cultural.*

En la mateixa línia entorn als drets de les dones i pensant ja en la Diada de Sant Jordi, organitzarem una **tercera activitat**. Concretament, un vermut literari, on llegirem textos i poemes escrits per dones. Barrejarem els colors verd i lila. Comptarem amb la presència de Gemma Lienas, prolífica escriptora i autora del llibre "Drets fràgils". Hem programat aquesta trobada pel **27 d'Abril a les 12h**. Aquesta activitat es farà en un lloc molt estimat i molt inspirador del

VERMUT LITERARI
27 ABRIL
ESPAI NUR (Consell de Cent/Calàbria)
12.00 h

COMPARTIREM TEXTES AMB ULLS DE DONES

Amb la presència de
GEMMA LIENAS
autora del llibre
"Drets Fràgils"

Aforament limitat • Inscripcions: vocaliadones@gmail.com

Vocalia dones de l'AVVEE • Feministes de Catalunya • ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I VEÏNES DE L'ESQUERRA DE L'EXEMPLE

barri. l'Espai Nur, i agraïm d'antuvi les voluntàries que el gestionen i ens obren les seves portes amb generositat. Segur que serà un moment molt agradable. Us hi esperem!

Finalment, hem participat a les Jornades dels 22 i 23 de març de les CONVERSES FEMINISTES organitzades pel Consell de Dones de Barcelona, a través de les reunions preparatòries del seu grup promotor i en un dels tallers més rellevants per nosaltres, "Justícia i acció social", on hem pogut conversar amb professionals, agents socials i dones de diferents col·lectius. Hem escoltat també dones esportistes, que ens han emocionat per la defensa

dels valors de solidaritat i respecte que promouen des de la seva pràctica esportiva. Felicitem el magnífic treball d'equip realitzat, i esperem que tingui continuïtat i que puguem seguir conversant amb dones inspiradores que, com nosaltres, volem trencar sostres de vidre i acabar amb bretxes injustes.

COL·LEGI URGELL

INFANTIL · PRIMÀRIA · SECUNDÀRIA · ESCOLA DE MÚSICA

Creix amb nosaltres

Més que ensenyament oferim
una educació integral amb valors
i principis bíblics.

C/ Comte d'Urgell, 133 · 08036 Barcelona
Tel. 93 453 02 99 · www.escolaurgell.com
urgell@escolaurgell.com

dansa i música

Elisenda Tarragó

www.elisendatarrago.com - elisendatarrago@telefonica.net

Escola de dansa i música Elisenda Tarragó

DANSA: Clàssic; claqué; funky hip hop; contemporani; modern jazz; oriental; ball social; salsa.
Seguim el programa i els exàmens de la *Royal Academy of Dance* en ballet i de la *Imperial Society of Teachers of Dancing* en claqué i modern jazz

PILATES

MÚSICA: Llenguatge musical i solfeig; acústica; harmonia i formes musicals.
Classes individuals de piano, guitarra i cant.

Seguim el programa i els exàmens de l'*Associated Board of the Royal Schools of Music*

Avd. de Roma 159 1r pis
Tel. 934 546 676
Muntaner, 83 B
Tel. 934 541 451
08011 Barcelona

SERVASSIS

Girona, 100 08009 Barcelona Tel. 935 197 000

T'AJUDEM A LA LLAR

ASSISTÈNCIA A PERSONES DEPENDENTS

Acompanyament personal a la llar i centres hospitalaris

Ajuda en la higiene personal

SERVEI DOMÈSTIC

Preparació i administració de menjars

Manteniment i neteja periòdica o puntual de la llar
cuina, banys i vidrieres

Selecció de personal fix o interí

La transformació urbanística de l'Esquerra de l'Eixample

Aquest passat dimecres 6 de març vam celebrar l'Assemblea anual de l'AVV de l'Esquerra de l'Eixample. Cada Vocalia va informar dels temes que està treballant i la nostra va fer un informe que resumim aquí per a coneixement de la totalitat de les persones sòcies i la resta del veïnat interessat. Ens vam centrar en el treball que estem fent a l'entorn de les set principals transformacions urbanístiques que tenim en marxa al barri, més un apartat final d'alguns "altres" temes que van sorgint. Aquí en fem un resum telegràfic, perquè cada tema donaria per a un article específic:

1. Prolongació de la L8 de FGC i creació de la Plataforma «Salvem el Parc Joan Miró»

Ja és coneguda la mobilització ciutadana contra la decisió d'ubicar la zona logística d'una obra tan important –i que recolzem!– dins del Parc Joan Miró, destrossant una arbreda i afectant el funcionament de l'única gran zona verda de bona part de l'Eixample, declarada refugi climàtic. Amb un equip d'arquitectes hem treballat una alternativa, aprofitant que a prop hi ha el pavelló núm. 2 de la Fira avui infrautilitzat i que és previst enderrocar. Com és molt alt i força diàfan, veiem la possibilitat d'encapsular dins seu la sortida de terres, el magatzem i les oficines, minimitzant les molèsties. Ja sabem que seria una situació excepcional, però encara ho és més fer-ho dins d'un gran parc, al centre de la ciutat. S'haurien de fer algunes adaptacions del projecte, però els beneficis serien grans.

2. Els nous eixos verds i les seves places (Plataforma «Consell de Cent Verd i Viu»)

Estem gaudint del nou tipus de carrer guanyat, defensant-lo dels que voldrien carregar-s'ho (no oblidar que fins i tot han guanyat una sentència judicial, tot i que està recorreguda) i impedeixen que es facin els altres "Consells de Cent" que estaven aprovats. Però la millor manera de

defensar-lo és millorant el seu funcionament i manteniment, i promovent la corresponsabilització veïnal i una major exigència municipal. En això estem treballant des de la Plataforma "Consell de Cent Verd i Viu", preparant dades per fer una bona avaluació del primer any de funcionament i amb propostes per frenar la seva degradació, per la permissivitat que constatem davant tots els incompliments de les normes aprovades.

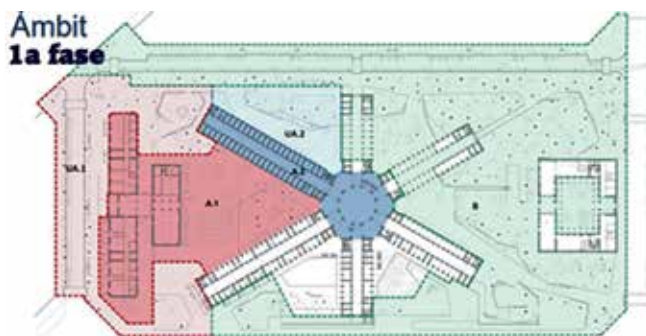
3. El Pla d'usos de l'Eixample per frenar el monocultiu de la restauració, l'oci i el turisme

El futur d'un barri tan cèntric com el nostre ens el juguem, entre altres coses, ens si aconseguim recuperar un cert equilibri d'usos, donant prioritat a l'habitatge pels residents i al comerç de proximitat, o passem progressivament a enfocar-nos cap els visitants, tant per les activitats econòmiques com pels habitatges, disparant llavors els preus. A la imatge es veu el predomini de bars i restaurants, com a expressió d'aquest progressiu monocultiu de la restauració, l'oci i el turisme (són dades de fa uns pocs anys, ara en alguns carrers encara estem pitjor). Necessitem fer més restrictiu el Pla d'Usos de l'Eixample, regulant més activitats econòmiques enfocades al turisme i protegint tots els carrers, no només els reformats, com passa ara.

4. La recuperació del recinte de La Model amb el gran parc i els equipaments públics aprovats

Aquí la prioritat és pressionar perquè no es posposi més la licitació dels projectes executius compromesos d'una primera fase (Institut-Escola, Poliesportiu, Espai Memorial, enjardinament d'aquesta zona,...) i es guanyin els nous espais també pactats per ampliar les possibilitats dels usos del "mentrestant", donant que el procés serà llarg i no podem tenir desaprofitat tot el recinte. Hi estarem molt a sobre.

5. La defensa del dret a l'habitatge per frenar l'expulsió del veïnat, ara el principal problema

És dramàtic veure com es va expulsant veïnat que no pot pagar els preus abusius de l'habitatge (alguns desnonaments generen resistències, però la majoria són invisibles), i com els joves han de marxar del barri per poder-se emancipar. Segurament avui és el principal problema. Què hem aconseguit fins ara? Es comença a aplicar la primera Llei d'Habitatge, que tot i les seves limitacions podrà limitar l'augment descontrolat dels preus de lloguer, i fa cinc anys no teníem cap habitatge públic al barri i ara:

1. Construïts 35 habitatges públics de lloguer social a Borrell, 159 (més Escola Bressol)
2. Acabant 47 apartaments tutelats per a Gent Gran a Viladomat, 142 (més Casal de Gent Gran)
3. Comprats 14 habitatges i dos locals comercials a Calàbria 161

4. Comprats 33 habitatges i dos locals comercials a Diputació 48
5. Comprat un bloc sencer a Consell de Cent 155
6. Comprat un bloc sencer a Villarroel 102
7. Permuta d'usos per aconseguir 120 habitatges públics de lloguer social a La Model

6. La planificació d'equipaments públics (educació, salut, gent gran,...)

El nostre barri té molts equipaments, però la majoria privats, com comprova tothom que busca un metge (fins i tot

anat a la sanitat pública, et deriven sovint al Sagrat Cor!), una residència pels avis, o una escola bressol pels fills, o participa d'activitats socials diverses o busca un lloc per fer esport... Són molts els temes que estem treballant per afrontar aquest dèficit històric, i les propostes tenen molt a veure amb la planificació dels grans espais públics (Clínic i solar de Provença, La Model, Escola Industrial, alguns pocs solars qualificats de "transformació d'us en equipaments, etc.).

7. Seguir amb les millores en el Transport públic

En general tenim un bon sistema de transport públic, però necessitem millorar-lo perquè menys gent hagi d'agafar el cotxe. Hi ajudarà molt la unió del tramvia que va avançant,

perquè connectarà 9 municipis metropolitans. I també la L8 ens oferirà millor connexió. Però arrosseguem alguns problemes específics de la zona: baixa velocitat del BUS per l'ocupació que fan alguns cotxes del seu carril, un buit en la xarxa ortogonal vertical a la Nova Esquerra de l'Eixample, continuem amb alguns carrils bici de doble sentit que creen perill, etc.).

8. I alguns altres temes...

I van apareixent continuament nous temes, com en aquests moments: culminar l'experiència dels Pressupostos participatius, afrontar els interiors d'illa amb amiant, denunciar les vibracions sota el ferrocarril, les obres del l'edifici Estel i la reforma pendent de l'avinguda de Roma, usos futurs per a l'edifici de la Unió Cooperatista Barcelonesa...

Fa uns anys que al nostre barri vivim uns processos de transformació urbanística molt importants. A la Vocalia tenim més feina de la que podem assumir i fem una crida a la incorporació de més gent. Si algú s'apunta a col·laborar, serà molt ben rebut: fem reunió mensual el 3r dimecres de cada mes, a les 18h (amb un *whatsapp* –per als que venen a les reunions– i un *googlegroup* per compartir informacions i alguna valoració –amb qui estigui interessat–).

Vocalia d'Urbanisme

CONSORCI PER A LA
**NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA**

CNL DE BARCELONA
Delegació de l'Eixample

www.cpnl.cat
eixample@cpnl.cat
934 512 445
Calàbria, 66, 2n
08015 Barcelona

SAL

Servel
d'Assessorament
Lingüístic

C/ Provença 129 baixos
93 411 21 10

SERVEI DOMÈSTIC
 Manteniment i neteja de la llar, periòdica o puntual
 Neteja finals d'obra
 Neteja de vidrieres i persianes

MANTENIMENT COMUNITATS DE PROPIETARIS
 Neteja d'escaleres, vidres, garatges i zones comunes

ASSISTÈNCIA A PERSONES DEPENDENTS
 Acompanyament personal a la llar i centres hospitalaris
 Ajuda en la higiene personal
 Preparació i administració de menjars

Horaris:
Dies feiners de 7 a 22h.
Dissabtes de 8 a 20 h.
Diumenges i festius de 9 a 14h.

Piscina Olímpica Espai Fitness Sala de Ciclisme Sauna	Bany de Vapor Armari d'ús diari Classes dirigides Pilates	Diferents tipus d'abonament mensual Classes d'Aquagym Cursos de Natació
--	--	--

Paris, 114 • 08029 Barcelona • Tel. 93 410 92 61
 e-mail: psj@natacio.cat • web: <http://www.piscinasantjordi.cat>

Un nou concepte d'atenció per a la gent gran

- Habitacions dobles i individuals amb bany complet
- TV, telèfon directe i caixa de cabdals a l'habitació
- Curtes i llargues estances
- Personal amb àmplia experiència
- Espaiosa terrassa, solarium
- Servei d'animació sociocultural
- Biblioteca, sales de jocs, saló TV, vídeo, perruqueria
- Assistència mèdica-sanitària permanent, recuperació post operatòria i funcional
- Places concertades amb la Generalitat
- Centre de dia

Mallorca, 163
Tel. 93 453 35 00
info@hrficus.com
www.hrficus.com

Les xifres que revelen el cost del consum desenfrenat

El model lineal de producció i consum —conegut popularment com d'un sol ús—, està arrossegant el planeta cap a una crisi ambiental. Aquesta pràctica, basada en l'extracció massiva de matèries primeres i la seva transformació en béns de consum, ha creat una cultura on els productes que comprem tenen una baixa qualitat, una durada limitada i es converteixen ràpidament en residus.

Diversos sectors mostren aquesta tendència. Des de la indústria de la moda, amb la generalització del *fast fashion* que encoratja la producció massiva de productes tèxtils de baix cost, fins al sector del moble, que abans era reconegut per la seva durabilitat però que ha vist com noves empreses prioritzen la quantitat (i baix preu) per sobre de la qualitat. Els equips electrònics, que queden obsolets en qüestió de pocs anys, i els omnipresents envasos plàstics d'un sol ús són altres exemples preocupants d'aquest model insostenible.

Com a resposta a aquest dilema, diverses institucions promouen l'adopció d'una economia circular. Aquesta alternativa busca preservar el valor dels productes, components i materials durant el màxim temps possible, a través d'estratègies de reutilització, reparació o reciclatge, entre d'altres. L'objectiu principal és desvincular el progrés del consum desenfrenat i l'augment infinit de l'ús de recursos.

Però, enmig d'aquesta crida al canvi, ens enfrontem a una realitat impactant. Segons el *Circularity Gap Report* del 2022, només del 7,2% dels recursos consumits globalment tenen una segona vida, una xifra que ha empitjorat des del 2018. A més, el consum massiu de recursos s'ha quadruplicat en els últims cinquanta anys, mentre que en el mateix període el creixement de la població s'ha poc més que duplicat.

Els números actualitzats recentment per a l'any 2023 són també impressionants. El *Circularity Gap Report* 2023 diu que el 28 % de tots els materials consumits per l'economia

mundial des d'inicis del segle XX fins al dia d'avui s'han consumit durant els darrers cinc anys. I també que, en el període 2000-2023, s'han consumit gairebé el doble de recursos dels que es van consumir durant tot el segle XX.

Aquestes dades són una alerta sobre la urgència de canviar la nostra manera de consumir i, per abordar aquesta crisi, la transició cap a una economia circular és crucial. Aquesta transformació implica minimitzar el consum de recursos, redissenyar productes i processos de producció per afavorir la recuperació i reutilització dels components i el reciclatge dels materials, així com fomentar pràctiques com la reparació, l'intercanvi de productes usats i el seu ús compartit.

Aconseguir aquest canvi no és només una qüestió individual, sinó que requereix un esforç col·lectiu i coordinat. Necessitem polítiques i marcs legals que impulsin pràctiques sostenibles i circulars, alhora que sancionin les alternatives insostenibles. La reforma de les polítiques fiscals i les inversions públiques en solucions circulars són passos crucials per encaminar-nos cap a un futur més sostenible.

A més, cal posar els recursos necessaris per assegurar que les persones estiguin ben formades per ocupar llocs de treball centrats en l'economia circular. Des de tècnics en energies renovables fins a especialistes en reparacions, aquests professionals són vitals per construir un futur més sostenible.

En resum, ens trobem en un moment crític. Les dades revelen un consum desenfrenat que posa en perill els nostres recursos i el futur del planeta. Reduir el consum de recursos i adoptar una economia circular és més que una opció: és una necessitat imperant per garantir la sostenibilitat del nostre planeta i les generacions futures.

Jordi Oliver Solà

Doctor en Ciències Ambientals

Artesans en Xarxa

C./ Entença, 162 - 08029 - Barcelona
C./ Santa Carolina, 44 - 08025 Barcelona

Tel. 934 301 527
Tel. 934 462 202

www.balasch.cat
balasch@balasch.cat

AULA VIVA

Sostenibilitat, agroecologia i teixit comunitari

Aula Viva és el projecte educatiu de l'Associació Germanetes Jardins d'Emma. Aquesta iniciativa es va iniciar en resposta a la constatació que la majoria d'escoles i instituts del barri no disposen d'eines per abordar qüestions imprescindibles relacionades amb la natura i la sostenibilitat, alhora que els manca connexió amb el teixit associatiu veïnal. Per tot plegat, Aula Viva estableix contacte amb agents educatius del barri per oferir-los els recursos, la dedicació del voluntariat i els espais de l'Associació: Nur, els horts de Germanetes i la compostadora comunitària Revolta. Es treballa tant en horari lectiu com a l'hora del migdia, amb mestres i monitoratge, de manera gratuïta, perquè infants i adolescents tinguin l'oportunitat d'aprendre directament a l'hort i al jardí sobre temes de flora i de fauna, en tinguin cura i compreguin la rellevància de fer-ho, alhora que interaccionen amb les persones que de manera voluntària dediquen bona part del seu temps a que aquests espais estiguin ben vius, de plantes i de relacions humanes.

i els facin protagonistes de les experiències comunitàries del barri de la seva escola. Elles i ells poden ser agents en la reactivació ecològica dels espais públics.

Actualment, Aula Viva treballa al barri de manera coordinada amb quatre escoles públiques d'ensenyament infantil i primària, un institut públic de secundària, dues escoles bressol públiques, dues escoles d'infantil, primària i secundària i una escola bressol concertada i amb un cau d'escoltes. En total, onze centres educatius. El curs 2022/23 es van organitzar més de 150 hores d'activitats que van necessitar hores de treball de la persona educadora contractada per l'Associació Germanetes Jardins d'Emma i el mateix nombre d'hores de persones

voluntàries, a més de la feina del professorat i del monitoratge.

L'equip d'Aula Viva, persones voluntàries i educadores, gaudeix ajudant a posar llavors perquè el barri sigui verd i, sobretot, viu d'experiències de comunitat. Considerem que

El projecte ja té set anys de vida. La seva estructura i envergadura han anat canviant en aquest temps, però sempre amb la intenció de proporcionar recursos i experiències educatives que enriqueixin els coneixements dels infants i adolescents i dels seus educadors, que contribueixin al desenvolupament de la seva consciència ambiental

infants i adolescents ja són, avui, protagonistes dels grups veïnals. Desitgem que en un futur proper ho segueixin sent i que les seves accions es desenvolupin en espais molt més verds i acollidors que els d'avui.

Educadores i voluntàries d'Aula Viva

Els perills de l'amiant

Qui això us escriu som veïns de l'esquerra de l'eixample, com vosaltres.

Ho fem amb la intenció de divulgar que hi ha, ara i aquí, un **risc molt alt per a la nostra salut**.

De quin risc parlem?

Aquest risc és degut a la presència de materials amb contingut d'**amiant** al nostre entorn.

Amb amiant estan fabricades les cobertes ondulades de les naus dels interiors de les illes de l'eixample i altres elements de construcció com ara baixants, elements de protecció contra el foc, aïllaments interns, parets pluvials, paraments diversos, dipòsits d'aigua, canonades o xemeneies. Segurament us sona més com **Uralita** que és la més coneguda de les marques amb que es comercialitzava.

L'estimació de la presència de Materials amb Contingut d'Amiant (MCA) a Catalunya és de més de quatre milions de tones de fibrociment i varies desenes de milers de tones d'altres tipus de MCA.

Des de la finestra

La OMS (Organització Mundial de la Salut) certificà l'any 1977 que l'amiant és un **cancerigen de primer nivell sense un llindar mínim de seguretat** i amb un llarg –llarguíssim– **període de latència**. Sense **llindar mínim de seguretat** significa que amb una sola petita exposició ja pot tenir efecte i que el **període de latència sigui llarg** significa que pot sorgir fins a 40 anys després de l'exposició.

Es tracta de fibres microscòpiques tals que per a detectar-les cal un microscopi electrònic (un microscopi òptic només en veu un 20%). No fan ni olor ni sabor. Son imperceptibles.

A més a més l'exposició a l'amiant és l'única causa del **mesotelioma pleural**. Sense amiant no hi ha mesotelioma. Si en voleu saber més cerqueu, per exemple:

TÍTULO: MESOTELIOMA: UNA ENFERMEDAD ACTUAL

AUTORES: Josep Tarrés a, Carmen Diego Roza b, Constança Albertí-Casas c)

De l'amiant n'està prohibit l'ús i comercialització a Espanya des de 2002.

Els MCA bàsicament, però no només ells-també els fibrociments instal·lats, caducats i degradats-, són la font d'exposició ambiental a les fibres d'amiant. Aques-

tes fibres són cada vegada més abundants. Abans hi havia uns pocs macro focus de contaminació, potents, coneguts i localitzats. Ara hi ha milions de micro-focus escampats arreu –tots els MCA instal·lats, envellits i degradats–.

Les partícules de l'amiant que es va col·locar fa anys, ara envellit, es desprenen, contaminen el medi ambient i provoquen la inhalació de les fibres per part de la gent, causant malalties greus i la majoria mortals.

La incidència anual de mesoteliomes -casos nous diagnosticats- va en augment. Així ho confirmen tots els estudis epidemiològics actuals, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol. La corba segueix una tendència ascendent i no hi ha senyals d'estabilització.

Cal, doncs, erradicar l'amiant del nostre entorn, sense demora i amb mètodes segurs. I cal iniciar aquesta erradicació començant pels entorns més propers als infants: escoles, llars d'infants, poliesportius, biblioteques, etc. etc.

Què s'ha fet fins ara i què s'està fent?

Breument:

Material y Construciones, S.A. (Macosa), és una empresa que va treballar amb amiant. Va tancar l'any 1993. Han mort més de 30 treballadors de Macosa a causa de l'exposició a les fibres d'amiant.

Els Jubilats de Macosa-Alstom Afectats per l'Amiant i la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona (Favb) han liderat i mantenen amb èxit un moviment veïnal per fer front al greu problema que significa per a la salut pública i el medi ambient la gran quantitat d'amiant instal·lat en el nostre entorn.

Tantes finestres tan a prop

Hi ha presents 14 federacions i més de 1.000 associacions de veïns.

L'any 2022 es va crear la Comissió per a la erradicació de l'amiant a Catalunya (CEAC).

La Unió Europea marca l'any 2028 per a l'eliminació en edificis públics i d'accés públic i el 2032 l'eliminació total.

Existeix un pla nacional per a l'erradicació de l'amiant.

S'ha fet censos per a conèixer la situació i característiques de l'amiant present arreu.

L'Ajuntament de Barcelona té el seu.

La Generalitat n'ha fet un altre, aeri (vist sobrevolant).

La Generalitat de Catalunya està confeccionant la llei que ho ha de regular, que està en fase de avantprojecte.

Per què aquest article?

Doncs perquè malgrat la gravetat de la situació, no se'n té prou coneixement i no hi ha prou demanda que les autoritats se'n ocupin degudament.

Hi ha hagut millora però no prou.

Es necessita acabar la llei (amb el seu reglament) i ben feta per a poder actuar.

A l'estat espanyol no hi ha projecte.

A Catalunya l'avant-projecte, com hem dit el govern el té pràcticament acabat. Ara cal donar-lo a conèixer al sector implicats (metges, juristes, entitats representants del veïnat, etc.) esmenar-lo, presentar-lo al parlament, debatre'l i esmenar-lo, votar-lo i si s'aprova, convertir-lo en llei publicar-la, elaborar el reglament, dotar pressupost, ...

Mentre tant hi ha accions de eliminació d'amiant que haurien de passar per coneixement i regulació dels ajuntaments que, en col·laboració amb la Generalitat, hauria de indicar empreses capaces de fer-ho amb el mínim risc per als treballadors de la operació i veïns de l'espai afectat.

Hi ha casos en que això no es compleix en més o menys grau i per tant, hi ha massa persones en risc.

Si els veïns coneixem la situació, demanem una actuació responsable de les autoritats i estem atents a què

passa al nostre entorn, convenientment coordinats per associacions, com ara l'A.V.V.E.E. en un esglaó o la Federació d'associacions de veïns de Barcelona en un altre, aleshores fem una pressió que té pes social i polític i contribueix a la correcta solució del problema.

Nosaltres ens hem agrupat com a veïns de una illa concreta de cases, limitada per els carrers Aragó, Viladomat, Consell de Cent i Calàbria, ens em donat a conèixer a la AVVEE i la FAVB. hem informat a la gent de la illa i ja hem pres diverses accions amb bon resultat.

I sabedors de la insuficiència de tot plegat us tramestem això perquè ens complauria que us hi suméssiu.

gveinsillacalabriaarago@gmail.com

Salut sense amiant

Referències:

[Amiant_TripticInformatiu.pdf \(barcelona.cat\)](#)

participa.favb.cat/assemblies/Amiant

Un negoci familiar que cuida del teu benestar, dels teus i del barri

@ manantial.drogueria
www.manantial.cat
C/ Aribau 138
931 994 991

Manantial
DROGUERIA

10% off*

**Més de 800 productes cosmètics,
de cura personal i de neteja.
Tot en un sol lloc!**

- Xampú sòlid
- Gel de dutxa
- Desodorants
- Higiene bucal
- Olis cosmètics
- Basar local
- Cuina sense plàstic
- Detergent per la roba
- Rentavaixelles
- Vinagre blanc
- Netejador multiusos
- Bicarbonat de sodi

*10% de descompte amb el codi AVV2024 fins al 30/04/2024.

- ✓ A granel
- ✓ Natural
- ✓ Local
- ✓ Ecològic

INICIS ESCOLARS

A L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

D'aquest petit estudi se'n pot deduir que la majoria de les escoles que aparegueren al territori semirural de l'Esquerra de l'Eixample a finals del segle XIX, que començava a urbanitzar-se amb fàbriques i senzills habitatges, eren privades o religioses, com si les comunitats monàstiques o alguns capellans amb vocació pedagògica fossin els únics que inspiraven confiança als poders locals per obtenir les llicències necessàries per obrir centres docents. Sovint, també, eren aquestes comunitats o persones religioses les que obtenien de les famílies més riques el patrocini en diners o en espècies -solars o edificis- que els permetien dur a terme els seus projectes de docència. En aquell moment la xarxa d'ensenyament públic era inexistent.

L'Esquerra de l'Eixample no es va beneficiar de la campanya de creació de centres escolars públics engegada per la Comissió de Cultura de Barcelona, tant abans com després de la dictadura de Primo de Rivera (1923-1931), i que va deixar en altres barris de la ciutat uns magnífics edificis, de l'arquitecte Josep Goday, pensats per a un ensenyament modern. Va ser durant la República, concretament l'any 1932, que hi va haver intents de crear fins a dues escoles de primària dins el recinte de l'Escola Industrial. També es crea l'Institut Maragall el 1929, que el 1932 s'instal·la definitivament al carrer Provença amb Enric Granados.

Després de la Guerra Civil, el dèficit d'escoles es va agreujar perquè el barri s'anava poblant ràpidament i això va fer proliferar col·legis parroquials, com el de Maria Mitjancera o l'IPSE a l'església del Pilar (1966), i acadèmies privades, com el Colegio Minerva al carrer Urgell 236, o l'Academia Goya al carrer Provença 108 i l'Academia Barcino, després fusionada amb l'Academia Alpe a la Gran Via 547, el Col·legi Urgell al carrer Urgell 133, institucions moltes de les quals han subsistit. La proximitat de l'Escola Industrial on es cursaven carreres considerades d'elit, com la d'enginyers industrials, va fer créixer acadèmies per preparar els exàmens d'ingrés, com la coneguda Acadèmia Humet. També la proximitat de la Universitat de Barcelona va esperonar l'existència de centres com l'Instituto Cultural Lumen, a la Gran Via, on es feien estudis de nivell universitari.

Des de la societat civil hi hagueren iniciatives per superar alhora el dèficit d'escoles i el monopoli de l'educació confessional. Així, una cooperativa de mestres donaria origen el 1961 a l'escola IPSI, actualment situada al carrer Comte Borrell 243. Unes cooperatives de pares van crear a partir dels anys seixanta escoles en pisos llogats, generalment principals amb terrasses. Aquestes escoles amb noms com Fraussa i Mallorca, entre d'altres, es varen integrar al sistema públic quan finalment, a finals dels anys vuitanta, es va crear el Consorci Generalitat-Ajuntament que va aconseguir, fins al dia d'avui, construir al nostre barri sis escoles i instituts nous i reformar-ne dos.

Jaume Freixa / Mercè Tatjer

Col·legi de la Mare de Déu del Roser

Situat al carrer Consell de Cent 214, cantonada amb carrer Casanova. Va ser fundat per l'orde religiós de les Germanes Adoratrices, i va iniciar la seva activitat l'any 1861 com a internat en un pis del Portal de l'Àngel, des d'on es varen traslladar al barri de Gràcia a una masia cedida per la marquesa de Moià. Les classes es nodrien de noies considerades mar-

ginades per la societat de l'època. No va ser fins al 1875 que monges i internes es varen traslladar a l'actual lloc, en un Eixample encara despoblat. A partir del 7 d'octubre de 1900 el Col·legi Mare de Déu del Roser esdevingué escola oberta a nenes del barri. Avui dia és una escola concertada i mixta que ensenya els cicles d'infantil, primària i secundària, amb oferta de classes en els idiomes anglès i alemany.

Pati del col·legi de la Mare de Déu del Roser

El primer edifici del conjunt conventual en acabar-se va ser l'església neogòtica dissenyada per l'arquitecte Joan Martorell (1833-1906), que va ser un dels primers graduats quan es va crear l'Escola Superior d'Arquitectura de Barcelona (1875) i professor d'Antoni Gaudí, autor també d'altres edificis notables a la nostra ciutat com el convent de les Saleses i l'església de Sant Raimon de Penyaforç. L'església té la façana i el portal que donen al xamfrà, i amb el seu esvelt campanar central marca l'eix dominant del conjunt de cossos d'aules reunit al voltant d'un pati-claustre.

L'edifici ha conegut reconstruccions i ampliacions (anys 1974 i 2001) però sempre en horitzontal, i s'ha anat expandint dins un terreny ampli que encara conserva una superfície de 6.318 m². L'alçada es limita a tres plantes (planta baixa + 2) i la més alta està reservada a la comunitat. L'any 2001 es va segregar la part de la propietat que dona al carrer Consell de Cent per fer-hi una residència privada de gent gran. Un acord amb els propietaris de la residència permet que part de la seva planta baixa pugui ser utilitzada pels alumnes del col·legi com a porxo.

Casa Golferichs el 1936

Col·legi "El Xalet" casa Golferichs

Es troba entre els carrers Viladomat 120 i Gran Via 491. Regentada per l'orde de la Presentació de la Verge Maria que abans havia tingut locals al carrer Rosselló (entre Passeig de Gràcia i Pau Claris) amb residència i escola. Després de la guerra, la comunitat es va traslladar a la casa modernista del destacat ciutadà Macari Golferichs Losada (1866-1935) coneguda com *El Xalet*. Es va construir un bloc annex a la casa i també s'hi feren nombroses reformes a l'interior per adaptar-la al seu ús com a escola. Entre 1940 i 1970 es dedicaren a l'ensenyament femení fins als 16 anys, i per a nens només fins als 7 anys. S'hi feien classes especials de llengua francesa i també en aquesta llengua, que era la d'algunes germanes de la comunitat, s'hi feien activitats i pregàries. També es feia èmfasi en l'esport.

L'edifici mereix especial esment perquè és una obra, acabada l'any 1901, de l'arquitecte modernista Joan Rubió i Bellver que merescué el Premi de l'Ajuntament i compta amb detalls de gran qualitat en el seu interior i exterior. L'any 1936 va ser confiscada per les joventuts llibertàries que hi varen voler fer una universitat popular. Quan, després de trenta anys de docència, es tancà l'escola el 1970, la casa va ser venuda a la constructora Núñez i Navarro que pretenia fer-hi pisos.

Una intensa mobilització veïnal va aconseguir que el Xalet es catalogués com a Bé Cultural d'Interès Local (BECIL) l'any 1975 i se salvés de l'enderroc. El mateix any l'Ajuntament en va adquirir la propietat i encomanà als arquitectes Pere Joan Revetllat i Carme Ribas una rehabilitació per tornar al "Xalet" el màxim del seu valor estètic i adaptar-lo a l'ús públic que té actualment com a centre cívic i seu de la Fundació Pi i Sunyer.

Col·legi Sant Miquel

Fou fundat el 1868 –el segon col·legi més antic de la ciutat– per Michel Clergue, sacerdot francès. Durant els primers trenta anys d'existència, l'escola ocupava el solar de l'actual Balmesiana del carrer Duran i Bas, però una nova direcció al capdavant del col·legi va decidir traslladar-lo al carrer Rosselló 175, cantonada amb Muntaner, el curs 1899-1900. Cal dir que abans, l'any 1895, els missioners del Sagrat Cor, orde religiós masculí fundat a França el 1854, havien comprat els drets de l'escola i l'havien con-

Edifici del col·legi de Sant Miquel el 1875

vertit en la primera de les escoles regentades per aquest orde arreu del món.

El trasllat de l'escola al mig de l'Eixample, llavors gairebé buit d'edificacions i lluny de la ciutat, va resultar en una davallada de les matriculacions i greus dificultats econòmiques, però a partir de 1901 es va anar recuperant. L'escola tingué el seu primer director català en la persona del pare Pau Voltà l'any 1906 i en els anys successius es consolidà el seu paper docent, de manera que va arribar a ser la cinquena escola més important de la ciutat. No hi faltaren moments de crisi com la Setmana Tràgica de 1909 en què els locals de l'escola foren saquejats i cremats, o la Guerra Civil durant la qual part de les edificacions foren destruïdes. Acabada la guerra, calgué reconstruir els locals i es va aprofitar per fer-hi grans reformes, entre d'altres la construcció del teatre-cinema-sala d'actes. Amb aquelles reformes, on intervingueren diversos arquitectes entre els quals hi havia Lluís Tusquets (col·legi) i Ramon Duran Reynals (església), es configura l'actual distribució amb el costat del carrer Muntaner dedicat al col·legi i el costat del carrer Rosselló per a la comunitat i els laboratoris.

L'edifici té una llarga història que s'inicià el 1875 amb una construcció a la cantonada del carrer Muntaner amb Rosselló amb l'església situada al xamfrà. L'arquitecte fou Francisco del Villar, autor de la primera fase de la Sagrada Família, i estava destinat a hospital de nens regentat pels germans de Sant Joan de Déu. D'aquella època n'ha quedat un claustre del segle XV provinent del desaparegut convent de Jerusalem. A partir de 1898, deixa de ser hospital per esdevenir un centre d'ensenyament quan passa a mans dels missioners del Sagrat Cor, com s'ha dit a l'inici. Des de llavors, la dinàmica de la institució ha estat tanta que ha passat per onze reconstruccions, reformes i ampliacions fins a arribar als actuals 13.136 m² de superfície construïda i cinc plantes d'alçada. Destaca com a darrera obra la gran piscina de 2.000 m² construïts i inaugurada l'any 1985.

Col·legi Sagrada Família

Ubicada al carrer Comte d'Urgell 262, aquesta escola mereix ser esmentada perquè és una de les més antigues. L'any 1868 es va establir a l'Eixample l'Obrador de la Sa-

Escola de la Sagrada Família

grada Família com a convent de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül amb residència per a noies internes. L'any 1877 va iniciar l'ensenyament per a les nenes del barri.

Amb el temps es va anar consolidant com a centre d'ensenyament infantil, primari i, més recentment, de secundària obligatòria i batxillerat. L'orde religiós va deixar pas durant els anys noranta a la Fundació Escola Vicenciana com a entitat propietària, alhora que l'escola esdevenia mixta. Ocupa un solar en xamfrà on l'actual edifici de cinc plantes i 3.900 m² omple gairebé tot el terreny, deixant molt poc espai lliure per a activitats d'esbarjo. Des de l'any 2021 s'ha integrat en el sistema d'escoles públiques amb el nom d'Institut Escola Londres.

Jaume Freixa

Col·legi Els Llorers

La institució de les Egipcíaques fou creada des del govern de la ciutat de Barcelona el 1409 per acollir les dones de dubtosa reputació, conegudes com a "penedides", amb la voluntat de reconduir la seva situació. No es tractava d'un establiment monàstic, el seu ingrés podia ser forçat i el podien deixar si les condicions ho aconsellaven. En una època posterior també va acollir adúlteres, fins i tot per protegir-les de les ires dels seus marits.

El 1671 van començar les obres d'un establiment al carrer Egipcíaques, que es va poder fundar el 1677. Aviat el lloc es va fer petit i el Consell de la Ciutat va comprar el 1688 uns terrenys al carrer de Sant Pau amb la finalitat d'aixecar-hi una casa més gran, i el 1699 ja es va poder efectuar el trasllat.

Va passar per una època de prosperitat que es va veure truncada a causa de la guerra del Francès, que va afectar greument la vida interna. A més, amb la desamortització de Mendizábal, el 1836 es va expulsar les monges del monestir. Després d'aixoplugar-se en diferents edificis, finalment es posava la primera pedra d'un nou convent a l'Eixample, al carrer d'Aragó, entre Comte Borrell i Viladomat, que s'hauria aixecat amb el producte de la venda

1909 - El convent de les Agustines Penedides després del saqueig de la Setmana Tràgica. A la part esquerra de la imatge es pot veure l'església de Santa Maria Magdalena i al fons la silueta de la presó Model (Foto: Àngel Toldrà Viazo)

dels solars del monestir del carrer Sant Pau, on la comunitat de les monges Agustines Penedides es van poder instal·lar l'any 1872. Per la part del darrere, el solar del convent donava a la rasa ferroviària de l'actual avinguda de Roma, mentre que a la banda més pròxima al carrer Viladomat hi havia l'església dedicada a Santa Maria Magdalena.

Els fets de la Setmana Tràgica (1909) van castigar amb duresa aquest nou establiment, que fou saquejat i incendiat per les ires populars anticlericals. Només un any després va ser rehabilitat i les monges varen tornar a ocupar-lo.

La revolta popular antifeixista de juliol de 1936 va provocar novament la fugida de les religioses i l'ocupació del convent. L'església adjacent va ser enderrocada i l'edifici va deixar de ser un convent per passar a fer funcions docents. Acabada la Guerra Civil, l'edifici fou reformat a fons i va acollir el Colegio Nacional Reyes Católicos, un equipament escolar públic inaugurat a l'octubre de 1941, que posteriorment, el 1998, ja en democràcia, va convertir-se en l'actual CEIP Els Llorers.

Jaume Gómez

Col·legi Sant Josep Oriol

La història del col·legi Sant Josep Oriol està lligada a la parròquia i temple situats al carrer de Villarroel i Diputació. L'any 1909, la Sra. Magdalena Modolell, vídua de Nogués,

Col·legi Sant Josep Oriol. Façana actual del carrer Villarroel

dona uns terrenys de 3.800 m² que abraçaven els carrers d'Urgell, Villarroel, Diputació i Consell de Cent, per construir-hi un gran temple parroquial en honor del sant taumaturg barceloní.

L'any 1912 es crea oficialment la parròquia, que serà inaugurada el 23 de març de 1918. Durant l'any 1919 es va construir el temple en l'espai central del solar, la resta es destina a camp de futbol i activitats esportives de la parròquia.

L'any 1920 és inaugurat el casal per a la gent jove del barri. En aquest any l'escola gratuïta instal·lada en una part de la parròquia tenia quaranta nens (les nenes no hi estaven admeses). L'any següent el nombre d'alumnes era de vuitanta.

En el número de la revista parroquial del mes d'agost de 1924, es diu que en els patis al voltant del temple s'hi construirà una escola-asil. Aquest edifici abraçaria des de la parròquia del carrer Villarroel, el xamfrà amb Consell de Cent, i es prolongaria fins a quasi el carrer d'Urgell. L'escola es dividiria en quatre classes. Es menciona que els infants de famílies pobres de menys de 7 anys ingressaran al matí i se'ls donarà dinar i berenar. La resta de l'edifici hauria de ser l'asil regentat igualment per les religioses de la Caritat.

L'any 1925, passa a ser gestionada pels Germans Maristes. A partir d'aquell moment l'escola deixa de ser totalment gratuïta i passa a tenir una línia de pagament.

L'any 1926, s'inaugura el temple, i al desembre de 1935 finalitzen les obres del Casal. Actualment aquest espai és el que es destina al Teatre Villarroel.

Al juliol de 1936, l'escola i església són incendiats, nou dels germans maristes són assassinats i la resta abandona les instal·lacions.

Durant la guerra l'edifici va ser ocupat per la CNT i la FAI com a seu de la Solidaritat Obrera fins al 1939, també com els tallers del diari *La Veu de Catalunya*, després de la postguerra l'edifici va ser la seu dels diaris franquistes *La Solidaridad Nacional* i *La Prensa*.

Entre els alumnes que passaren per les aules del col·legi hi hagué l'actor Adolfo Marsillach (1928-2002). Actualment i des del Reial decret 1010/1981, de 27 de febrer, l'edifici és la seu de l'arxiu documental de la Generalitat de Catalunya, i continua sent propietat del bisbat de Barcelona.

Alfons Santamaria

La informació ampliada sobre aquestes escoles es troba al web de l'AVVEE:

www.avvee.cat/articles-publicats/

VOCALIA DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA / Col·lectiu Full: Memòria Històrica Patrimonial i Social

Equip de redacció: Mercè Tatjer Mir, Ricardo Vergara Franceschi, Alfons Santamaria Sors, Jaume Gómez Pérez, Jaume Freixa

E mail: lamemoriahistoricae.e@gmail.com Web: www.lamemoriahistorica.es

Ens podeu trobar el 1r dilluns de cada mes de 18 a 19 a la seu de l' AVVEE. Carrer Calàbria, 262 T. 93 453 28 79

Reconeixement de les infermeres

Des de l'inici de la seva professió, les infermeres han lluitat perquè es reconguin els seus coneixements en el camp de la salut, i encara estem lluitant per aconseguir-ho.

Avui en dia, una professional d'infermeria ha arribat al màxim de formació reglada, però no té reconeixement social ni polític. La titulació d'infermera és un grau universitari amb el qual es pot optar al doctorat o a diferents especialitats, que tampoc són reconegudes ni econòmicament ni laboralment.

Sí, el Ministeri d'Educació va assumir que a les infermeres els correspon la titulació de llicenciatura (grau 4), en canvi el Ministeri de Salut encara ignora aquesta realitat i manté les infermeres en un paper de segona categoria. Això les penalitza no només en el terreny econòmic, sinó que tampoc poden realitzar i canalitzar els seus coneixements a la pràctica professional, situació que és molt negativa per a la salut de la població, ja que tots sabem que la salut és un camp multidisciplinari on cada professional té el seu rol.

Històricament a la infermera se l'ha ubicat en un paper secundari, de manera que se li ha impedit desenvolupar la seva professió de forma plena.

Les causes són múltiples: retallades econòmiques, classisme, masclisme..., i moltes altres causes que es podrien enumerar.

Tota aquesta situació es va agreujar amb la pandèmia quan es va detectar la manca de professionals. Aquest fet no s'ha modificat i cada cop hi ha més carrega de treball sense augment de personal

La realitat és que la situació que hem viscut no ha can-

viat. Si no es resol, ens trobarem en una situació lamentable en el camp de la salut.

El rol d'infermeria en el camp de la salut és imprescindible: lluita per millorar la salut de la població i no es pot permetre que se segueixi menystenint la seva tasca.

Encara que actualment la vaga s'ha desconvocat, no vol dir que el problema s'hagi resolt. Si el Ministeri de Salut i la Conselleria de Salut no es prenen aquest tema seriosament i els sindicats, tots junts, no escolten els professionals que han sortit al carrer... cada cop hi haurà menys estudiants que vulguin cursar la carrera d'infermeria. Moltes infermeres preferiran deixar la professió o anar-se'n a altres països on el paper de la infermeria té el valor que es mereix.

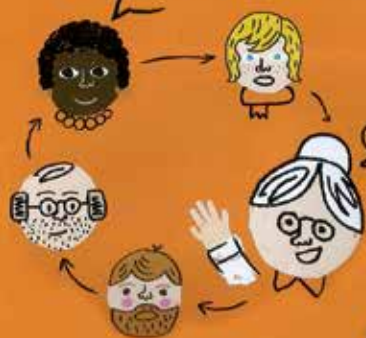
I ja fem tard!

Maite Pallàs, Duvi Abril i Ana Ramírez
Infermeres

RADARS

Fem barri amb les persones grans

Si et sents sol o sola, pots comptar amb nosaltres

Gràcies

Ajuntament de Barcelona

Volem que les persones grans no se sentin soles i que puguin viure a casa seva en condicions de seguretat i benestar

- Et sents sol o sola?
- Vius sol/a o amb alguna altra persona gran?
- Vius amb algú que està en situació de dependència?
- Vols conèixer gent?

Participa en el projecte Radars
Gràcies a la implicació del veïnat i les entitats del barri, i amb la complicitat de persones voluntàries, podràs participar en les activitats del barri, conèixer persones amb qui compartir el temps i sentir-te acompanyat/ada.

Truça'ns al 936 197 311

Escriu-nos a redargentgran@bcn.cat

Aprope't al teu centre de Serveis Socials i pregunta

Demana informació en el teu Centre d'Atenció Primària (CAP)

Gràcies

BARCELONA.CAT/RADARS

La immigració i la llengua catalana

Entre els factors causants que la llengua catalana vagi retrocedint en el seu ús social, també hi compta el canvi demogràfic que s'ha produït a Catalunya en els darrers anys, sobretot a Barcelona i l'àrea metropolitana. Segons Idescat, la població estrangera el 2022, va arribar al 16,3%, aquesta xifra no inclou les persones vingudes de zones de l'estat espanyol, on no es parla català.

El fet de la immigració s'ha de tractar amb molt de seny i tacte, ja que és un tema molt sensible, escollit com cavall de batalla per l'extrema dreta amb l'objectiu d'incorporar la discriminació i l'odi per desestabilitzar la societat. L'institut de Ciències polítiques i socials, creat el 1988 per la Diputació de Barcelona, adscrit a la Universitat Autònoma, fa poc ha comprovat que el 21,7% dels catalans estan "més aviat en desacord" amb el fenomen de la immigració. Tot i que és una minoria, hem d'evitar que pugui arribar a ser un problema, per això s'ha de ponderar molt l'enfocament del tema.

Aquí no em referiré als anomenats «expats» persones joves, altament qualificades, de nivell socioeconòmic alt, que venen a Barcelona per un temps limitat amb uns objectius específics, sinó a les que solen marxar involuntàriament del seu país en cerca de millorar la seva vida incorporant-se a una societat, que esperen que les accepti i aculli.

Com passa a molts espanyols castellanoparlants i a més de 332.000 immigrants hispano-parlants d'Amèrica Llatina, que han vingut a viure a Catalunya, haver d'aprendre una nova llengua, pot representar una dificultat, afegida en el camí de l'assentament en un nou territori, sobretot si la llengua d'origen és cooficial amb el català, com especifica l'Estatut.

En realitat, pels nou arribats, hauria de ser vist com un motiu d'enriquiment cultural i lingüístic, una forma d'integració a la nova societat que els ha d'acollir, donar-los feina, cobertura sanitària i ensenyament, entre d'altres. Aquesta problemàtica seria inexistente si haguessin migrat a França, Alemanya o Regne Unit, per exemple. Allí no hi ha l'alternativa d'ignorar la llengua del país. És clar aquests són estats, no una comunitat autònoma amb competències limitades.

"El català se salva gràcies als migrants" afirma Andreu Domingo, subdirector del Centre d'estudis demogràfics, en una entrevista recent a Vilaweb. Segon ell, el 73% dels habitants de Catalunya som producte de la immigració, aquest fenomen fa que no es perdi població. *"Sabem que molts dels migrants que van arribar al segle XX –si ells no, els seus fills– sí que pro-activament van acceptar el català. I el van parlar"*, afirma. .

Aquesta és la visió optimista del tema, i així hauria de ser, però perquè passi això els immigrants necessiten la col·laboració i ajut dels que som catalanoparlants. Si ens dirigim en espanyol, en lloc de català, a una persona que té trets facials i/o el color de la pell diferent del nostre, o simplement no la coneixem, els estem discriminant. És una

forma de desmotivar-los a que aprenguin la nostra llengua, l'acceptin com normal, i sobretot que tinguin la sensació que saber-la és necessari i útil. Per reafirmar aquests dos conceptes seria de molta utilitat que saber català fos inclòs en els requisits per obtenir una feina, sobretot quan és de cara al públic.

El document que certifica la nacionalitat espanyola (que no pas catalana) a un immigrant de llengua no castellana, com els àrabs, sudanesos, romans, amazics o ucraïnesos, per ex, l'atorga l'estat espanyol. És ell qui decideix que l'idioma d'acollida sigui el castellà. Fa poc hem conegut que l'audiència espanyola va denegar la nacionalitat espanyola a una dona d'origen africà resident a Santa Margalida (Mallorca) des de 1996, perquè domina el català, i no el castellà. Això implica una discriminació lingüística contra el català, demostra una jerarquia lingüística superior i que existeix un supremacisme ben clar a favor del castellà.

No ens ha d'estranyar d'aquesta forma d'actuar de les autoritats espanyoles, quan, segons Plataforma per la Llengua, només l'any 2023 s'ha publicat al BOE 192 normes discriminatòries contra el català. Els reials decrets que reestructuren els departaments ministerials i n'estableixen l'estructura interna encomanen la promoció del castellà, però no de cap altre idioma. Això sense parlar de la campanya contra la llengua catalana practicada avui dia pels governs regionals i municipals del PP i Vox a València i Balears.

Hi ha qui considera que la nostra llengua ha estat en situacions molt pitjors: erradicada pel Decret de Nova Planta, prohibida durant la dictadura del General Primo de Rivera o després de la guerra civil guanyada pel Dictador Franco. Cert, va ser el poble català qui la va salvar de l'extinció, amb l'esforç i col·laboració d'associacions privades i gent anònima. En gran manera com passa ara, malgrat que les institucions catalanes se suposa que estan al nostre costat.

Si dos de cada tres habitants de Catalunya som fruit de la immigració, és gairebé un miracle que la nostra comunitat no sigui un caos. La identitat catalana ens la dona el fet

diferencial que parlem una mateixa llengua, que és diferent de la que es parla a la major part de l'estat. El català sens dubte és un fet diferencial identitari i cohesionador, per això està en el punt de mira d'aquells que volen destruir la nostra nacionalitat.

La feina de l'administració catalana i de la societat del país, ha de ser incorporar la diversitat migratòria, objectiu no fàcil, però és imprescindible si pretenem ser un sol poble.

Guissona és un poble de la Segarra de 7.800 habitants amb un 50% de població, immigrada de 43 nacionalitats, però amb només un 2,5% d'atur, gràcies a l'organització d'una potent empresa agro alimentària que te la seu allí. La piràmide d'edat fa que el 40% es situï entre els 0 a 30 anys. Per afrontar aquesta situació l'Ajuntament ha creat una taula de cohesió que dona la garantia de conèixer el català a tots els nouvinguts, oferint 6 cursos per totes les edats.

Aquesta estratègia ha aconseguit que la majoria de les diferents comunitats, d'immigrants es comuniquin entre elles en català, i que els fills de segona generació també ho facin en la nostra llengua. En aquest cas, el català és un instrument de cohesió indiscutible.

Això ens porta a plantejar-nos que potser la millor forma d'aconseguir que els nouvinguts sentin que formen part d'una comunitat diferenciada és que ens esforcem per acollir-los millor i crear totes les oportunitats perquè sentin que formen part d'ella,

La pregunta que ens podem fer és «L'administració autonòmica catalana, disposa de totes les eines i capacitats per poder-ho fer?»

Josep Maria Torres Rodríguez

Vocalia de Comunicació, Imatge i Participació

N'hi ha que són turistes i altres només immigrants

Quins efectes té la crisi global en els moviments migratoris? Com està incidint en les persones immigrants del nostre país? Com és just de gestionar la immigració en un context de creixement de l'atur i la recessió?

S'han d'acceptar els immigrants solament quan el mercat de treball els necessita i l'economia va bé? O hi ha principis de justícia social ineludibles?

Actualment ens trobem amb uns 281 milions de migrants, 3,6 % de la població mundial, una gran part dels quals es concentren a les grans ciutats tant d'Europa com dels EUA. Aquesta dada podria augmentar, ja que les persones es troben, cada cop més sovint, davant la necessitat de migrar per:

- Guerres i altres conflictes entre els estats.
- Sequeres cada vegada més extenses causades pel canvi climàtic.
- Violacions dels drets humans.
- Grans beneficis basats en el tràfic d'éssers humans.
- Relacions comercials injustes entre el món desenvolupat i els països menys afavorits.
- El pes del deute dels països menys desenvolupats.

La llibertat de moviment és un dret humà fonamental. El seu reconeixement ha de portar necessàriament a la no criminalització del que avui s'anomena "immigració irregular". No hi ha persones irregulars, només hi ha lleis injustes.

En conseqüència, fins i tot si Europa estigués experimentant un increment d'arribades d'immigrants indocumentats, aquesta no seria raó per tractar-los d'una forma degradant. Mai hi ha una raó per maltractar ningú. Cal intentar evitar la immigració il·legal, a favor d'una entrada

ordenada per una necessitat de mà d'obra.

La millor manera d'abordar aquest problema és tractar-ne les causes, tant de la immigració forçada com de la voluntària. La crisi global ens portarà cada vegada a rebre més migració i potser nosaltres també serem molt aviat part d'aquesta migració que es mou per tot el món; per tant, ja no podem continuar mirant cap a una altra banda.

En un món cada vegada més globalitzat, el lliure trànsit de persones i la recerca de feina hauria de ser cada vegada més normal, tan normal com que un ciutadà de Barcelona decideixi acceptar una feina que li ofereixen a Girona, Estocolm o Boston.

No hem d'oblidar mai que la feina i la possibilitat de realitzar-nos que tenim al 'Primer' Món és allò que se'ns dona pel sol fet de néixer fora dels països del Tercer Món, eufemisme de pobresa i misèria, creat per nosaltres habitants del Primer Món.

Aquest nostre Primer Món 'desenvolupat' on vivim i viurem mentre ens dediquem a repartir culpes a tercers i no afrontem que aquesta realitat es canvia des d'un mateix, es canvia des d'on gaudim de cert poder. On hi ha vida perquè la traiem d'on faci falta. Els del Primer Món som els primers, sí, a explotar i esclavitzar perquè hem deixat enrere el Segon i el Tercer Món. Els primers perquè ho hem trepitjat tot i tothom... Els primers, doncs? Sembla que sí.

Europa té un mal per reparar i cal que apliqui lleis que facilitin feina i oportunitats tant en els seus propis països com en els dels habitants d'aquest mal anomenat Tercer Món (les *antigues colonias dejadas de la mano de Dios*).

"Era foraster, i em vau acollir." (Mateu 25, 35-41)

Francesca Miró i Caudet

#JoSocDelCATA

CATA

TAMBÉ **ÉS NOM DE**

DOÏA

UB CATALUNYA

Ets noia i vols jugar a futbol?

La **temporada 2023-24** la **UB CATALUNYA** estrena **secció femenina**

Entitat adherida a
Agrupació de Futbol de Clubs i penyes del FC Barcelona

VINE AL CATA!

Carrer Viladomat 269
934 280 667

oficina@cataloniaub.com

Un gran cap de setmana

Feia molt de temps que no celebràvem al nostre gust el 3 de desembre, ja sabeu, el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat o diversitat funcional.

En teníem tantes ganes que no vam esperar al desembre i el 30 de novembre, per iniciativa d'en Josep, el vocal, ens vam reunir en un dels nostres llocs preferits: el Xalet o Casa Golferichs. Allà vam trobar-nos amb un grup de dones que ens van presentar el llibre que han escrit, *Dones i mares invisibles*, en què expliquen com s'han hagut d'enfrontar al fet de ser mares d'infants amb problemes. L'ambient que es va crear va ser molt interessant i enriquidor i ens agradaria que aquest contacte es perllongués.

El dia 1 vam continuar amb la festa commemorativa que havia preparat l'Ajuntament a l'avinguda de Roma amb Calàbria. Tota la part central, on es feien activitats molt diverses, estava totalment ocupada: tallers, mostra d'entitats, xocolatada, música, repartiment de gorres i mocadors, i un divertit *flashmob* que vam gaudir molt, encara que va acabar abans del que estava previst per amenaça de pluja.

I encara ens quedava el diumenge dia 3. Per què no fer un espectacle al local? Una actuació de l'Albert i la Lina? Genial! No podia sortir malament. I encara ens vam arriscar una mica més i vam programar una actuació musical a càrrec de DJ Curro que, acompanyat de la seva germana Anabel, van venir desinteressadament, expressament des de Llinars. Era la seva primera actuació a Barcelona i la il·lusió era tanta com els nervis.

Una tarda mogudeta, amb l'Albert i la Lina, els nostres artistes preferits; amb els seus acudits i les seves disfresses no vam parar de riure. I amb en Curro no vam parar de ballar, ens ho vam passar molt bé, però encara teníem un secret guardat: sabíem que en Curro, a més de DJ, també és bon cantant i li vam demanar una cançó per acabar, que va ser *Boig per tu*. Va agradar tant que va haver de fer-ne una altra, un duet amb l'Anabel que ens va fer riure a tots.

Fins a fer la foto final, molta gent no s'havia adonat que en Curro es desplaça en cadira de rodes, però això no tenia tanta importància, el que es valorava era la seva feina i, realment, la vam gaudir.

Gràcies a tothom: Josep, Angelina, Albert, mares, Ajuntament, Curro, Anabel, públic i tota la gent que ens va ajudar. Esperem que puguem continuar fent més activitats com aquesta.

Irene Beltrán

Vocalia de Diversitat Funcional

Instal·lació d'un banc i dues cadires davant del Cap Manso

L'autobús 141 circula verticalment pels carrers Villarroel i Calàbria, i permet arribar a l'Hospital Clínic, el CUAP de Manso i l'Hospital Universitari del Sagrat Cor, els mercats de Sant Antoni i del Ninot, la piscina Sant Jordi i les biblioteques públiques. Té una freqüència d'uns 35 minuts, més o menys; per aquest motiu i pensant en les persones majors o amb mobilitat reduïda la Vocalia de Diversitat Funcional va sol·licitar a l'ajuntament la instal·lació d'uns

bancs. Ja han estat instal·lats un banc i dues cadires. Volem agrair a la regidora Marta Senda la seva inestimable ajuda per a realitzar els tràmits.

Campanya tradició/cultura, producte i mercat

El Mercat del Ninot hi trobareu producte fresc, de qualitat i de temporada.

Recuperem les tradicions i aquells productes que ens representen a cada època de l'any.

Visiteu també les parades exteriors on trobeu aquella moda, complements, estris per la llar i molt més.

CONTACTE

- Punt d'informació: 93 323 49 109
- Servei a domicili: 93 453 03 60
- Correu electrònic: info@mercatdelninot.com

ON

Carrer de Mallorca, 133-157
08036 Barcelona

Horaris

Mercat alimentari

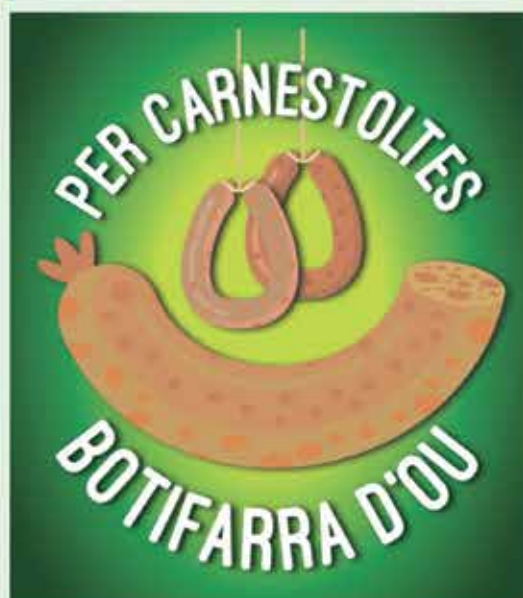
De dilluns a divendres, de 8 a 21 h.

Dissabte, de 8 a 18 h.

Parades exteriors

De dilluns a divendres, de 9 a 20 h.

Dissabtes de 9 a 14 h.

Campanya tradició/cultura, producte i mercat

El Mercat del Ninot és un lloc emblemàtic a la ciutat de Barcelona, on la gent del barri i de la ciutat acudeixen per comprar els millors productes frescos i de qualitat. Aquest mercat, que va ser fundat el 1894, ha decidit engagar una campanya per reivindicar les tradicions i la cultura dels productes que es venen al mercat. Els moments de l'any, com el carnestoltes, la Quaresma, la pasqua, Sant Joan, la tardor, la castanyada, Nadal i Cap d'Any, són moments que ens vinculen a la Terra i a les nostres tradicions.

Els productes que consumim i els plats que preparem amb aquests productes són una part important de la nostra cultura i les nostres tradicions. El mercat del Ninot vol posar de manifest aquesta realitat amb la seva campanya de tradició, cultura, producte i mercat.

El tret de sortida va ser donat pel carnestoltes i la Quaresma, on els clients van poder fàcilment identificar pro-

ductes típics d'aquestes festivitats com la botifarra d'ou, els llardons, els ous, el bacallà i les sardines.

Ara, durant la Quaresma, el mercat del Ninot ofereix el millor xai fresc per als seus clients, un producte típic d'aquesta època de l'any.

El Ninot vol animar a la gent del barri i de la ciutat de Barcelona a viure en essència aquesta campanya tan nostra, i a descobrir tots els productes frescos i de qualitat que ofereix el mercat.

El mercat del Ninot és un lloc on es pot trobar de tot: peixos, fruites i verdures, carns i embotits, formatges, ous, llegums, entre altres. És un lloc on els clients poden degustar i gaudir de la frescor i la qualitat dels productes, i on poden conèixer de primera mà la cultura i les tradicions de la ciutat de Barcelona.

Us esperem amb els braços oberts. Seguiu-nos a les nostres xarxes socials.

@mercatdelninot

Entrevista amb l'Ada Parellada

Cursos presencials sobre la cuina de Barcelona al Mercat del Ninot

En aquesta entrevista, parlem amb Ada Parellada, xef del reconegut restaurant Semproniana, sobre l'experiència culinària única que ofereix al Mercat del Ninot, on els participants poden descobrir els secrets de la cuina de Barcelona.

Entrevistadora: Bon dia, Ada Parellada. Ens alegra tenir-te avui amb nosaltres. Com t'has sentit en ser convidada a guiar aquesta experiència culinària única al Mercat del Ninot? Ada Parellada: Bon dia! És un plaer poder compartir la meva passió per la cuina de Barcelona amb tots els participants d'aquesta experiència. És una oportunitat emocionant per a mi mostrar els secrets i les delícies que la nostra ciutat té per oferir.

Entrevistadora: Quins aspectes de la cuina de Barcelona creus que seran més interessants per als participants?

Ada Parellada: Crec que la varietat i la riquesa dels sabors seran molt atractius per a ells. Barcelona té una combinació única d'influències culinàries, des de la cuina mediterrània fins a les influències internacionals que s'han integrat al llarg del temps. Aprendre sobre les tradicions locals i com es fusionen amb les noves tendències gastronòmiques. Entrevistadora: Què podem esperar de la primera sessió, on ensenyaràs a preparar tres varietats de canelons?

Ada Parellada: Els canelons són un plat clàssic i emblemàtic de la cuina catalana, i cada varietat té el seu propi encant. Durant la primera sessió, ens endinsarem en la història d'aquest plat i aprendrem a preparar tres versions diferents: els tradicionals, els de peix i els d'espinacs. Serà una oportunitat per descobrir els petits detalls que fan que cada recepta sigui única.

La pròxima sessió, que tindrà lloc en una altra data, estarà centrada en el bacallà.

Entrevistadora: Quin és el teu consell per als participants que es vulguin unir a aquesta experiència culinària?

Ada Parellada: El meu consell és que vinguin amb la ment oberta i disposats a experimentar. La cuina és una forma d'expressió creativa i, tot i seguir receptes, sempre hi ha espai per a la improvisació i la personalització. Així que, simplement, que es relaxin, gaudint del procés i estiguin oberts a aprendre i descobrir nous sabors i tècniques.

Entrevistadora: Moltes gràcies, Ada Parellada, per compartir amb nosaltres aquesta visió tan apassionant de la cuina de Barcelona i per convidar-nos a formar part d'aquesta experiència culinària única al Mercat del Ninot.

Ada Parellada: Gràcies a vosaltres per donar-me l'oportunitat de participar en aquesta iniciativa. Estic emocionada de veure com tots junts explorarem els secrets de la cuina de Barcelona i crearem moments gastronòmics inoblidables.

Aquesta experiència culinària única oferida per Ada Parellada al Mercat del Ninot durarà des del mes de març fins al mes de juny, i promet descobriments, aprenentatge moments deliciosos per als amants de la cuina i la cultura culinària de Barcelona.

CORSETERIA, LENCERIA, BAÑO Y MEDIAS

PIEDAD

Horario de mañanas de 10 a 2 h.
Tardes de 4 a 8 h. Sabados de 10 a 1.30 h

Calàbria 195 - 197, bajos
(entre Mallorca y Provença)
Tel. 93 405 24 24 · 08029 Barcelona

cont@dRET

assessorament jurídic, fiscal i comptable

www.contadret.com
C/ Rocafort, 193-197, esc. A ent. 1ª
08029 Barcelona
T 93 363 27 94 • F 93 363 29 52
info@contadret.com

Farmàcia

Sònia Varella i Rodríguez
Montserrat Varella i Rodríguez

Nutrició Infantil · Fórmules Magistral
Anàlisis Clíniques · Dermofarmàcia
Dietètica · Homeopatia
Veterinària · Ortopèdia

Rosselló 37 (metro Entença)
Tel./Fax 93 430 77 25

CLÍNICA DENTAL**R. DEL SOL**

Todas las especialidades

Dr. Luis Carlos Ruisánchez Capdet
Dra. Rosario del Sol Solano
Dra. Eva Mª. Pérez Barbero

Villarroel, 164, 1º 1ª
08036 Barcelona Tel. 93 454 22 50

IRIS
TEIXITS IRIS

- Tapiceries
- Cortines
- Edredons
- Cobrellits
- Capçals
- Estors

Villarroel, 161
(enfrent mercat del Ninot)
08036 Barcelona

HOSPITAL CLÍNIC Telf.: 93 453 39 70

des de 1932

MERCERIA

932 263 547
630 450 995
C/ Entença 122
08015 Barcelona
merceriaesmar@gmail.com

HIPER EL MON

Drogueria - Perfumeria - Pintures - Parament cuina etc...

C/CALABRIA 274

Entre C/ Paris i C/Londres
080290 BARCELONA

hiperelmon@gmail.com

TELF: 934391178

Farmàcia
F. LLAMBÍ

Centre d'específics

- Tractaments
- Fórmules - Laboratori
- Dermatologia, endocrinologia
- Medicaments genèrics
- Dermofarmàcia

Provença, 71 - Barcelona 08029
Tel. 93 430 04 11/93 439 20 11 - Fax 93 419 35 29

El nou Pascual

Cerveceria - Restaurante

C/Calabria 254
08029 (BCN)
Tif: 93 430 50 95
restaurante.pascual1219@gmail.com

ICTUS: afàsia, disfàgia, disàrtria
LLENGUATGE: dislèxia, TDH, TEL
VEU: disfonia

LINGÜÍSTICA LOGOPÈDIA

Teresa Godina Ramells

C/Provença, 99 5è 2a · 08029
676 18 45 76 tcramells@hotmail.com

CD
SUMINISTROS INFORMÁTICOS, S.A.
desde 1989

papeteria@suministrosinformaticos.net
C/ del Rosselló 40 - T. 934 100 321

www.pidoyo.com

COSES DE CASA

c/Còrsega, 103
08029 Barcelona
T. 934 210 322
M. 650 885 953

hola@cosesdecasa.com

Forn Provença

Forn artesà i familiar

Us esperem!!
Vine a tastar els nostres pans!!

Provença, 69 - 08029 Barcelona
93 605 75 23 - 615 11 76 39
www.fornprovenca.cat

Si està interessat a publicar un anunci en la nostra revista, contacti amb nosaltres a través de:
e-mail: revistaavvee@yahoo.es o al telèfon: 934 532 879

Les polítiques de progrés que no ho són

La guerra és el "fracàs de la política i dels seus líders" (Aristòtil)

El context històric actual és absolutament diferent al del segle XX. En aquest segle XXI, la violència armada i la guerra no es poden jutjar amb els mateixos paràmetres en què es desenvoluparen els fets de 1917 (Rússia), 1933 (Alemanya), 1936 (Espanya), 1939 (Guerra Mundial), 1959 (Cuba) o les guerres per la independència enfront dels imperis colonials. El context geopolític és molt diferent, i, a més, en l'àmbit del pensament polític, des d'aquells esdeveniments s'han produït canvis molt profunds, als quals han d'afegir-se els plantejaments profundament transformadors dels moviments ecologista, feminista i els estudis per la pau. També, el dels estudis que han analitzat els moviments d'esquerres que van triar el camí de la violència extrema i la guerra per a construir societats més justes; estudis que conclouen que, en els casos en què aquells moviments van aconseguir el poder, van errar en triar la violència sobre les dissidències anul·lant la possibilitat que sorgís una societat amb més justícia social.¹

D'altra banda, tant ahir com avui, sabem que la guerra és la pitjor de les solucions per a resoldre les controvèrsies socials i polítiques pel terrible dolor que infligeixen en les poblacions que la pateixen. Sabem que les guerres poden evitar-se actuant sobre les causes que les motiven; que les transformacions i revolucions socials han de produir-se a través de majories que aconseguixin l'hegemonia; que ni l'esquerra ni la dreta no poden renunciar al racionalisme, a l'universalisme i al progrés científic com a instruments de construcció de societats més justes.

Una política de progrés que es defineixi com a tal, avui, ha de trencar i criticar aquelles societats mal denominades socialistes o encara més mal anomenades comunistes, perquè en aquestes hi predominava el control i l'explotació patriarcal sobre les dones; perquè s'hi va eliminar la llibertat d'expressió; perquè en nom del progrés s'hi va dur a terme una explotació de la naturalesa amb la mateixa insensatesa i envergadura que ho han fet els seus rivals de dretes.

En l'etapa actual, s'ha entrat de ple en la nova era de l'antropocè que situa la humanitat com a part de la naturalesa i, enfront de la crisi ecològica i possible col·lapse de la biosfera, qualsevol política de progrés, per a ser-ho, ha d'enfrontar-se als qui persegueixen el creixement infinit mitjançant l'explotació dels recursos terrestres quan tot en el planeta és finit.

En aquest context, una política de progrés que aspiri a ser-ho ha d'enfrontar-se a les grans corporacions del capi-

talisme que continuen amb l'explotació sense límits dels recursos terrestres. Unes corporacions que, de la mà dels governs que les protegeixen, arribat el cas, no dubten a utilitzar la força militar per al control o repressió de les poblacions que s'hi resisteixen. La qual cosa ha produït un augment del militarisme en l'àmbit mundial com mai abans s'havia produït, tal com demostra l'augment de la despesa militar, l'armamentisme i el bel·licisme, si no és que s'opta directament per l'ús de la violència militar per a resoldre conflictes.

Un militarisme que, com a ideologia, està imposant-se com a estratègia dels estats del capitalisme global per a imposar el seu domini sobre els cada vegada més escassos recursos de l'escorça terrestre per a prosseguir amb el seu model distòpic. Un militarisme que avança amb més profunditat en les societats capitalistes del Nord global.

En aquesta simbiosi entre crisi social i crisi mediam-biental que provoca múltiples violències i guerres, una política de progrés hauria de reflexionar sobre els efectes negatius del militarisme que pretén que els valors militars influeixin o s'imposin sobre el poder civil amb la pretensió que els conflictes tinguin la seva resolució mitjançant l'ús de la força armada. I, en aquest sentit, caminar cap a la reducció de la despesa militar i de l'armamentisme, en definitiva, del militarisme, i proposar el desarmament amb l'objectiu de crear un equilibri en seguretat en els àmbits regional i mundial, buscant un mínim denominador comú en l'àmbit militar que proporcioni una seguretat compartida en les relacions entre els estats. Una cosa a la qual aspira Nacions Unides a través de les seves múltiples demandes de desarmament destinades a evitar la competició armamentista entre estats i així evitar futurs conflictes.

El millor camí per a construir la pau mundial és promoure processos de seguretat comuna entre països que facilitin la multipolaritat, la confiança mútua, el respecte a la sobirania, la cooperació i el suport mutu entre estats per a aconseguir una seguretat compartida. I, en sentit contrari, oposar-se a les polítiques unilaterals, militaristes, de confrontació i pretensió de dominació. Un camí cap a la convivència que treballi per a substituir les societats competitives i patriarcals per unes altres on prevalgui la cooperació que redueixi les desigualtats de gènere i socials, i visqui en pau amb la naturalesa. Aquest és el millor camí de les polítiques que es qualifiquin de progrés. En canvi, no mereixen qualificar-se així les que continuen pensant que incrementant la força militar aconseguiran una societat més justa i emancipada.

1. Per profunditzar-hi més, podeu consultar el meu darrer llibre: *La fuerza de la paz*, 2023, Barcelona, Icaria

Club de lectura: Llegir, gaudir, compartir

El passat mes d'octubre, coincidint amb la festa major, la Vocalia de Comunicació, Imatge i Participació vam fer la presentació del llibre de l'Andreu Claret *París érem nosaltres*. Aquest va ser l'inici del club de lectura, un projecte que vam posar en marxa per fomentar la lectura entre veïns i veïnes del barri, però molt especialment per compartir amb les nostres trobades quinzenals les nostres opinions, les nostres sensacions sobre el llibre que estem llegint i compartir entre nosaltres, també, les vivències que hem tingut amb la lectura.

Però en acabar la sessió, vam decidir que parlàrem de "coses", algunes d'importants i transcendents que passen al món, problemes que ens preocupen del nostre barri, o simplement parlar de nosaltres.

El club de lectura el formem quinze persones, catorze senyores i un senyor

(aquest podria ser el títol d'un llibre), totes del barri i estupendes, i la majoria jubilades. No ens coneixíem i, a partir del primer dia, vam començar a compartir pensaments, opinions i a saber les unes de les altres. Ha estat una experiència molt enriquidora, almenys per a mi, i crec que per a la resta del grup.

La iniciativa ha estat un èxit i, ara, després de la lectura de sis llibres, seguim amb moltes ganes de retrobar-nos els dimarts cada quinze dies.

Hem pogut gaudir de la presència dels autors de tres dels llibres llegits i amb ells els hem comentat. Aquestes activitats han estat obertes a totes les sòcies i socis i han estat un èxit d'assistència de veïns i veïnes.

Les sessions que s'han portat a terme són:

- Autor: Andreu Claret, *París érem nosaltres*
- Autor: Sergi Pàmies, *A les dues seran les tres*
- Autora: Gemma Lienas, *Atrapa-da al mirall*

Èxit molt especial de la tertúlia amb Sergi Pàmies, que amb la ironia i

simpatia que el caracteritzen ens va fer gaudir dels seus comentaris sobre el llibre *A les dues seran les tres*. I en el terreny més personal vam tenir anècdotes també dels anys (ja en fa molts) en què ell formava part dels companys de l'Associació de Veïns.

Volem fer constar el nostre agraïment als autors i totes les companyes i company del club de lectura per la seva participació i entusiasme.

Des de l'Associació i des de la nostra vocalia, seguirem fomentant la lectura, la socialització, i la participació en totes aquelles activitats del nostre veïnat i així, i com sempre, seguirem fent barri.

Trini Capdevila

Vocalia Comunicació, Imatge i Participació

Un club de lectura al barri, per a què serveix?

Tots entenem que la lectura és un acte personal i intransferible. A vegades pensem que si a nosaltres ens agrada llegir, quan tenim un llibre llegit, ja en traiem la nostra pròpia opinió i dediquem el nostre temps a llegir-ne un altre. En els clubs de lectura fan comprometre tots els lectors a llegir el mateix llibre i quan ens toca llegir un llibre, que té un tema que no ens agrada o bé que no entenem, o l'autor ens cau malament, llavors pensem que anar a un club de lectura és una pèrdua de temps. Val més llegir els nostres llibres en solitari.

Malgrat que aquestes crítiques són molt freqüents, podem fer unes reflexions per veure què ens aporta estar en un **club de lectura** i quins avantatges tenim.

1r. En un **club de lectura** de barri, com és el de l'Associació de Veïns i Veïnes de l'Esquerra de l'Eixample, ens trobem amb lectors molt diversos tant d'edat, com de formació o lloc de procedència, que compartim la nostra afició per la lectura i posem en comú les nostres aportacions.

2n. En un llibre, un autor descriu emocions, sentiments i experiències viscudes o imaginades, ja sigui en forma de prosa, vers, dibuix i altres, que no totes les persones interpretem de la mateixa manera, perquè això està lligat a les vivències de cada lector. El fet de compartir-les en l'ambient còmode del **club de lectura** ens ajuda a entendre que hi hagi diversitat d'opinions sobre un mateix tema.

3r. Formar part d'un **club de lectura** és un acte de generositat molt enriquidor, bidireccional, perquè així nosaltres fem palesa la nostra ignorància en determinats temes i els lectors parlem entre nosaltres, alhora que el grup anònimament obre el nostre camp de visió sobre determinats temes.

4t. També dintre del **club de lectura** augmentem la nostra capacitat de convivència ciutadana i de socialització: hem d'esperar el nostre torn de paraula i respectar les opinions dels altres lectors, encara que no estiguem d'acord en les seves observacions.

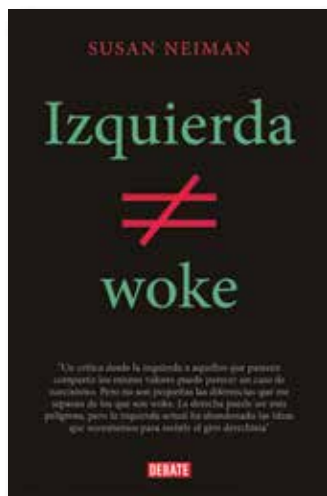
5è. El **club de lectura** ens ajuda a ser capaços de respectar i entendre la diversitat d'expressions i vivències que l'autor descriu, la lectura individual no és suficient per aconseguir conèixer tantes variables.

6è. El fet d'estar en un **club de lectura**, on es llegeix un llibre al mes, no és cap obstacle per continuar llegint els nostres estimats llibres de capçalera.

7è. L'**afició per la lectura** durant la nostra vida es va convertint en un treball que augmenta la nostra capacitat per analitzar la vida pròpia i la dels altres, i ens va conformant una mentalitat oberta i crítica als canvis que es produeixen de manera silenciosa i ràpida en la societat i en el nostre entorn.

Lluïsa Bertran i Marquès

Tribu or not tribu?

Reflexions a partir de la lectura del llibre de Susan Neiman. "Per a Neiman, la filosofia és un art marcial. La seva aguda defensa que woke no significa esquerra, perquè aquesta última és universalista, mentre que el woke és tribalisme revestit de progressisme, suscitarà un debat molt necessari".
Ivan Krastev.

El model familiar tradicional, la unitat clàssica composta per una mare, un pare i els seus fills dependents, té cada vegada

menys pes en les actuals formes de viure, i cada dia apareixen grups que tornen a models i comportaments més arcaics: les **tribus**.

Un fenomen que s'estén sobretot en les grans ciutats i que tothom coneix com a **tribus** urbanes. Les **tribus** urbanes són una manifestació de la diversitat cultural, però també de l'individualisme que ha arrelat profundament a les ciutats d'arreu del món. En el si de la **tribu**, cada membre té la sensació d'existir i poder expressar-se, envoltat d'individus que són com ell. De **tribus**, n'hi ha de molt diverses. Fa poc, hem vist causar gran enrenou al metro de Barcelona quan una **tribu** grafitera, en un tres i no res, va empastifar tota una estació. La **tribu** és un grup social primitiu, els membres del qual solen tenir en comú usos i costums, i alguns viuen en veritables bombolles. Alguns membres surten de les seves **tribus** per fer art urbà, un de molt conegut es diu Banksy, però són majoritàriament anònims. Així, tenim moltes obres d'art en murs de zones degradades de les ciutats que prenen vida, color i continguts –molt sovint reivindicatius–, per part de **tribus** creatives. Cada **tribu** té la seva pròpia estètica i característiques distintives que reflecteixen els seus valors, interessos i estil de vida únics. Malgrat les diferències, totes aquestes **tribus** contribueixen a enriquir la vasta i ver-

sàtil paleta de la cultura urbana global. Però moltes d'aquestes **tribus** no són visibles de dia. Són **tribus** nocturnes, els membres de les quals es reconeixen però ignoren les altres. Algunes **tribus** són violentes i agressives i rebutgen els sistemes democràtics on viuen.

Les **tribus** es remunten a l'antiguitat. Les dotze **tribus** de la Bíblia eren una divisió basada en la família i són a l'origen de l'organització patriarcal. La **tribu** d'avui permet a l'individu d'escapar de la soledat i la falta de comunicació. La **tribu** dona resposta a la necessitat de formar part d'un col·lectiu, una necessitat perenne de l'espècie humana, però que a voltes troba una sortida, no només fugint dels models tradicionals, sinó cercant un refugi davant dels canvis socials. Quan se senten fràgils i vulnerables, sobretot en moments com els que vivim, molts joves troben en les **tribus** allò que no els ofereixen els marcs estructurants de la societat. Les **tribus** funcionen, doncs, com a grups d'individus amb alguna característica comuna, a voltes fins i tot amb un biaix de secta o seguint el patró d'un clan, d'un poble o ètnia d'origen, amb una cultura comuna que permet viure en un univers reduït i impermeable. Algunes **tribus** s'identifiquen també com a colles, bandes o manades amb les seves pròpies lleis. Les xarxes socials han amplificat aquest model i molts grups de WhatsApp funcionen com a veritables **tribus** o agrupaments excloents. Aquesta dinàmica de les **tribus** actuals contribueix a la fragmentació social i entrava la conversa democràtica, basada en la interrelació i el diàleg obert. Per tant, representen les **tribus** un avenç per a la societat –i els joves que majoritàriament les conformen?

De fet, aquests joves, sovint extraordinàriament creatius i intel·ligents, són orfes... Busquen en les **tribus**, a partir d'una estètica o d'un estil, una identitat única: existir en una societat desigual i injusta, que no els permet d'albirar cap futur engrescador... Aquesta forma d'organització tribal no permetrà, però, resoldre els problemes, sinó més aviat tot el contrari: accentuar les tendències més decadents d'una societat necessitada de grans projectes col·lectius.

Sylviane Dahan

Algun dia...

Algun dia, quan el pensament voli a través de núvols baixos, m'introduiré en els versos de Maria-Mercè Marçal perquè em mostri la fortalesa i l'equilibri que tant la van influenciar Ausiàs March i Clementina Andreu.

Algun dia, quan la crueltat del món faci llangorosos el meu cor, m'infiltraré en els versos de Maria-Mercè Marçal perquè em retorni la tendresa i moderació que va heretar de Joan Salvat-Papasseit i Maria Antònia Salvà.

Algun dia, quan l'amor em col·lapsi els sentiments, m'endinsaré en els versos de Maria-Mercè Marçal perquè

m'ensenyi el camí de l'experiència i la perseverança que va aprendre de William Blake i Caterina Albert.

Algun dia, quan busqui la llibertat, l'apassionament i la persistència, m'emboïllaré en els versos de Maria-Mercè Marçal perquè la seva música i el pes de les seves paraules em facin trobar l'ànima generosa i sensible que es necessita per ser feliç.

Emi Sánchez

Vine al cine amb nosaltres!

El passat 20 de març es va posar en marxa una nova proposta cultural per les sòcies i socis. La Vocalia de Comunicació, Imatge i Participació us proposa, un nou format de Cinefòrum, en el que anem junts al cine, com a mínim un cop al mes.

Tot i que la primera experiència es va quedar curta de participants, ha significat l'arrancada d'aquest projecte en què us convidem a sortir al carrer per anar al cine i gaudir amb tota la comoditat i tecnologia possible, d'un film triat per la seva qualitat o interès conceptual.

La primera sortida ens ajudarà a millorar el mètode de convocatòria i publicitat per aconseguir una major participació.

Per mitjà d'un cartell col·locat al local de l'Associació i a través dels watts ap s'informarà del dia, lloc i hora que proposem anar a veure la pel·lícula, escollida.

A més, creiem que és una bona manera d'afavorir la socialització, i perquè no, de contribuir a la recuperació del sector cinematogràfic.

Es proposarà el dia que l'entrada és més econòmica i el cine més proper o ben comunicat, donant prioritat a aquell en què la versió de la pel·lícula sigui en català.

L'Associació disposa d'un petit fons per cobrir les despeses de l'entrada i el transport públic, si alguna persona ho necessita, només cal indicar-ho a algun membre de la Vocalia o la secretaria de l'AAVV. Així mateix ens oferim a fer l'acompanyament al cine si la persona presenta algun tipus de dificultat per desplaçar-se.

Com sempre, restem oberts a qualsevol mena de suggeriment per part de vosaltres.

Preguntes per fer-se abans de programar i celebrar reunions...

Llargues, soporíferes, desordenades... Algú parla una bona estona; s'escolta, s'agrada. Ara una altra... explica no se sap ben bé què, divaga. Educada, la resta amaga algun badall, fa dibuixets en un paper. Un pensament comú: quan s'acabarà...? Abans de programar una reunió proposem al grup motor o impuls que es faci preguntes tan senzilles com les següents:

PER QUÈ	Cal fer-la? Si ens volem trobar, anem a fer unes copes, un dinar i/o uns cafès? Si és per informar, com aniria un missatge? Si calculem en diners, posem-hi 20 o 50 € per participant i hora, quant costaria? Val la pena?
PER A QUÈ	Què es vol aconseguir? Quins resultats se n'esperen? Quins són els objectius concrets de la reunió?
DE/PER	Com la denominem? Reunió de o per...? Els títols obliguen a resumir, a centrar-se en l'important.
CONTEXT	En el marc de quin projecte? Com farà avançar la iniciativa?
QUÈ	Quins continguts, quins temes es tractaran? Primer els més importants? Temps màxim per a cada contingut? (Si es vol arribar al final, és clar...)
QUI	Hi haurà totes les persones que són rellevants i són rellevants totes les que hi haurà? Hi seran totes les persones que hi han de ser? Hi sobra o hi falta algú?
QUAN	Com facilitem que vingui qui volem que hi sigui? Quins dies, quins horaris, quina data? Sondegem primer?
DE QUIN TIPUS	Informativa? Participativa? Consultiva? Resolutiva? D'avaluació? Mixta: informativa / resolutiva? Les decisions seran vinculants?
ROLS	Qui modera, dona torns de paraules, dona veu a qui calla i fa callar a qui parla massa i/o divaga? Qui controla el temps? Qui fa l'acta?
COM	Quina estratègia, mètode, procediment es durà a terme per arribar als objectius? Parlarà tothom? Només qui té més ego? S'agafen torns? Temps màxim per parlar cadascú? Es votarà? Es decidirà per consens?
TANCAMENT	Síntesi integrativa (el més rellevant). Presa de decisions assumides pels/per les assistents. Acta. Temes acordats per escrit. Qui farà què i en quin ordre?
VALORACIÓ	Què valorarem? Objectius? Satisfacció? Avanç? Temps? Roda de comentaris. Valoració quantitativa i qualitativa?
I DESPRÉS QUÈ	Per a quan la propera reunió? Passos a fer mentrestant, "deures" fets per qui i per a quan?

I ara sí, en acabar, qui vulgui i pugui que vagi a fer el dinar, el sopar, la copa o el cafè...

Annabel Jové Mestres.

Veïna del barri. Psicòloga. Docent d'habilitats directives i professionals. Membre de: El grup coordinador del Mercat de Pagès. Cofundadora i expresidenta de la Xarxa Cesca. El grup d'entrevistes a persones que van conèixer la Unió Cooperatista Barcelonense. El grup de la nevera solidària Feministes EE I assistent a moltes i moltes reunions...

PALAU ROBERT

Passeig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 932 388 091

palaurobert.gencat.cat

Segueix-nos a:

PAISATGES PERSISTENTS

DUES PEDRES

EXPOSICIÓ
FINS AL 02.06.2024
ENTRADA GRATUÏTA

#EXPODUESPEDRES

Generalitat
de Catalunya

sempre
endavant

VINE A VIURE AL JOAN MIRÓ

NO HI HA VIDA SI NO ET MOUS

CENTRE ESPORTIU

JOAN
MIRO

CEM JOAN MIRÓ

C/ Diputació 17
08015 Barcelona
93 423 4350
comunicacio@cejoanmiro.cat

www.cejoanmiro.cat

@cemjoanmiro

@cemjoanmiro